ULB

Assamese Unlocked Literal Bible

মাৰ্কে লিখা শুভবাৰ্তা

সংস্কৰণ 4

[as]

কপিৰাইট এবং লাইসেন্সিং

Assamese Unlocked Literal Bible
তাৰিখ.: 2018-08-06
সংস্কৰণ: 4
দ্বাৰা প্ৰকাশিত: BCS

unfoldingWord® Hebrew Bible
তাৰিখ.: 2022-04-29
সংস্কৰণ: 2.1.24
দ্বাৰা প্ৰকাশিত: unfoldingWord

Tischendorf Greek New Testament 8th edition
তাৰিখ.: 2019-06-28
সংস্কৰণ: 2.7
দ্বাৰা প্ৰকাশিত: Door43

License

Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International (CC BY-SA 4.0)

This is a human-readable summary of (and not a substitute for) the full license found at http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/.

You are free to:

- **Share** — copy and redistribute the material in any medium or format
- **Adapt** — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following conditions:

- **Attribution** — You must give appropriate credit, provide a link to the license, and indicate if changes were made. You may do so in any reasonable manner, but not in any way that suggests the licensor endorses you or your use.
- **ShareAlike** — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original.

No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

সুচিপত্র

মার্ক **5**
Chapter 1 5
১ অধ্যায়। 2 7
২ অধ্যায়। 3 8
৩ অধ্যায়। 4 9
৩ অধ্যায়। 5 9
৫ অধ্যায়। 6 12
৬ অধ্যায়। 7 14
৭ অধ্যায় 8 16
৮ অধ্যায় 9 17
৯ অধ্যায় 10 19
১০ অধ্যায় 11 21
১১ অধ্যায় 12 23
১২ অধ্যায় 13 25
১৩ অধ্যায় 14 26
১৪ অধ্যায় 15 29
১৪ অধ্যায় 16 29

অবদানকারী **32**
Assamese Unlocked Literal Bible অবদানকারী 32
Tischendorf Greek New Testament 8th edition অবদানকারী 32

মাৰ্ক

Chapter 1

যোহন বাপ্তাইজকৰ প্ৰচাৰ

1ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ যীচু খ্ৰীষ্টৰ শুভবাৰ্ত্তাৰ আৰম্ভণ।

2যিচয়া ভাববাদীৰ পুস্তকত যেনেকৈ লিখা আছে,

"চোৱা, মই মোৰ দূতক তোমাৰ আগত পঠিয়াইছো,

তেওঁ তোমাৰ বাট যুগুত কৰিব৷

3মৰুপ্ৰান্তত ৰিঙিওৱা এজনৰ মাত এই,[1]

'প্ৰভূৰ পথ যুগুত কৰা,

তেওঁৰ বাট পোন কৰা৷'"

4এইদৰে মৰুপ্ৰান্তত বাপ্তিস্ম কৰোতা আৰু পাপ মোচনৰ অৰ্থে মন-পালটনৰ বাপ্তিস্মৰ কথা ঘোষণা কৰোঁতা যোহন আহিল। 5তাতে গোটেই
যিহূদিয়া আৰু যিৰূচালেমৰ সকলো লোক তেওঁৰ ওচৰ চাপিবলৈ ওলাই আহিল আৰু নিজৰ নিজৰ পাপ স্বীকাৰ কৰি,[2] তেওঁৰ দ্বাৰাই যৰ্দ্দন
নদীত বাপ্তিস্ম ল'লে। 6সেই যোহনে উটৰ নোমৰ কাপোৰ আৰু কঁকালত ছালৰ টঙালি বান্ধিছিল৷ আৰু তেওঁ কচুৱা ফৰিং আৰু হাবিৰ মৌ
খাইছিল।

7তেওঁ ঘোষণা কৰি কলে, "মোতকৈ শক্তিমান এজন মোৰ পাছত আহিছে আৰু মই, তেওঁৰ পাদুকাৰ বান্ধ তল মূৰ কৰি খুলিবৰো যোগ্য নহওঁ।
8মই আপোনালোকক পানীত বাপ্তিস্ম দিলো; কিন্তু তেওঁ পবিত্ৰ আত্মাত বাপ্তিস্ম দিব৷[3]

যীচুৰ বাপ্তিস্ম আৰু পৰীক্ষা

9সেই সময়ত যীচু গালীল দেশৰ নাচৰতৰ পৰা আহি, যোহনৰ দ্বাৰাই যৰ্দ্দন নদীত বাপ্তিস্ম ল'লে। 10তেওঁ পানীৰ পৰা উঠি আহোতেই আকাশ
দুফাল হৈ যোৱা আৰু কপৌৰ নিচিনা তেওঁৰ ওপৰলৈ আত্মাক নমা দেখিলে। 11আৰু এইদৰে আকাশ বাণী হ'ল যে, " তুমি মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ৷
তোমাত মই পৰম সন্তুষ্ট। "[4]

12তেতিয়া আত্মাই তেওঁক মৰুপ্ৰান্তলৈ চালিত কৰি নিলে। 13সেই মৰুপ্ৰান্তত তেওঁ চল্লিশ দিনলৈকে বনৰীয়া জন্তুৰ লগত থাকোতে চয়তানৰ
দ্বাৰাই পৰীক্ষিত হল; আৰু স্বৰ্গৰ দূত সকলে তেওঁৰ শুশ্ৰূষা কৰিলে।

যীচুৱে প্ৰকাশকৈ কাৰ্য কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰা; প্ৰথম চাৰি জন শিষ্য

14যোহনক বন্দীশালত থোৱাৰ পাছত যীচু গালীল দেশলৈ গ'ল আৰু ঈশ্বৰৰ শুভবাৰ্তা ঘোষণা কৰিলে৷ 15যীচুৱে প্ৰচাৰ কৰিলে আৰু কলে, "
কাল সম্পূৰ্ণ হল,[5] আৰু ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য ওচৰ হল৷ তোমালোকে মন পালটন কৰা আৰু শুভবাৰ্ত্তাত বিশ্বাস কৰা। "

16পাছত তেওঁ গালীল সাগৰৰ তীৰেদি গৈ থাকোতে,[6] চিমোন আৰু চিমোনৰ ভায়েক আন্দ্ৰিয়ক সাগৰত জাল বাই থকা দেখিলে; কিয়নো
তেওঁলোক জালোৱা আছিল। 17তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, " মোৰ পাছত আহা; মই তোমালোকক মানুহ ধৰা জালোৱা কৰিম। "
18তেতিয়াই তেওঁলোকে জালবোৰ এৰি যীচুৰ পাছে পাছে গল।

19পাছত যীচুৱে অলপ দুৰ আগুৱাই গৈ থাকোতে, চিবদিয়ৰ পুতেক যাকোব আৰু তেওঁৰ ভায়েক যোহনক দেখিলে; তেওঁলোকেও নাৱত জাল
মেৰামতি কৰি আছিল। 20তেওঁ তেতিয়াই তেওঁলোকক মাতিলে; তাতে তেওঁলোকে নিজৰ বাপেক চিবদিয়ক কাম কৰা বনুৱাৰ লগত নাৱতে
এৰি যীচুৰ পাছে পাছে গ'ল।

21পাছত তেওঁলোকে কফৰনাহূমলৈ গ'ল আৰু তাতে গৈ বিশ্ৰামবাৰে নাম-ঘৰত সোমাই উপদেশ দিলে। 22তেওঁৰ উপদেশত লোক সকলে বিস্ময়
মানিলে, কিয়নো তেওঁ অধ্যাপক সকলে উপদেশ দিয়াৰ নিচিনাকৈ নিদি ক্ষমতাপন্ন ব্যক্তিৰ দৰে তেওঁলোকক উপদেশ দিলে।

23সেই সময়ত তেওঁলোকৰ সেই নাম-ঘৰতে অশুচি আত্মাই[7] ধৰা এজন মানুহ আছিল। তেওঁ আটাহ পাৰি কলে, 24" হে নাচৰতীয়া যীচু,
আপোনাৰ লগত আমাৰ কি কাম? আপুনি আমাক নষ্ট কৰিবৰ বাবে আহিলে নে? আপুনি কোন, মই জানো৷ আপুনি ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ জন। "
25কিন্তু যীচুৱে তাক ডাবি দি কলে, " মনে মনে থাক আৰু ইয়াৰ পৰা বাহিৰ ওলা! " 26তেতিয়া সেই অশুচি আত্মাই এক ডাঙৰ মাতেৰে চিঞঁৰি
মানুহ জনক তলত পেলাই মুচৰি তেওঁৰ পৰা বাহিৰ ওলাই গ'ল।

27তাতে সকলোৱে বিস্ময় মানি, ইজনে সিজনে সোধা-সুধি কৰি কলে, " এইটো কি? ক্ষমতাপন্ন জনৰ সৈতে এক নতুন উপদেশ! এওঁ অশুচি
আত্মাকো আজ্ঞা দিয়াত, সিহঁতেও দেখোন এওঁক মানে। " 28তেতিয়া তেওঁৰ খ্যাতি গালীলৰ চৌদিশে আৰু সেই অঞ্চলৰ সকলো ঠাইলৈ বিয়পি
গ'ল।

29পাছত তেওঁলোকে নাম-ঘৰৰ পৰা ওলাই আহি চিমোন আৰু আন্দ্ৰিয়ৰ ঘৰত সোমাল। তেওঁলোকৰ লগত যাকোব আৰু যোহনো আছিল।
30তাতে চিমোনৰ শাহুৱেক জ্বৰত অসুস্থ হৈ পৰি আছিল৷ তেতিয়াই তেওঁলোকে তেওঁৰ বিষয়ে যীচুক কলে। 31তাতে তেওঁ ওচৰলৈ আহি তেওঁৰ
হাতত ধৰিলে আৰু তেওঁক উঠাই দিলে৷ তেতিয়া সেই জ্বৰে তেওঁক এৰিলে, আৰু তেওঁ তেওঁলোকৰ সেৱা শুশ্ৰূষা কৰিবলৈ ধৰিলে।

32পাছত বেলি মাৰ গৈ সন্ধ্যা হওঁতে, লোক সকলে সকলো ৰোগীক আৰু ভূতে পোৱা লোক সকলক তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিলে; 33আৰু নগৰৰ
লোক সকল আহি দুৱাৰ-মুখতে গোট খালে। 34তাতে তেওঁ নানা বিধ ৰোগত কষ্ট পাই থকা অনেক ৰোগীক সুস্হ কৰিলে আৰু ভূতে পোৱা বহু
লোকৰ পৰা ভুত খেদালে৷ কিন্তু ভূতবোৰক একো কথা কবলৈ নিদিলে; কিয়নো সিহঁতে তেওঁক জানিছিল৷

35তেওঁ অতি ৰাতিপুৱা উঠিছিল, তেতিয়া প্ৰায় আন্ধাৰ হৈ আছিল; সেই সময়তে যীচুৱে বাহিৰলৈ ওলাই গৈ নিৰ্জন ঠাইত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল।
36পাছত চিমোন আৰু লগৰবোৰে তেওঁক বিচাৰি গ'ল৷ 37পাছত তেওঁক পাই কলে, " সকলোৱে আপোনাক বিচাৰি আছে। "

38তাতে তেওঁ তেওঁলোকক কলে, " ব'লা, আমি ওচৰৰ আন ঠাইবোৰলৈ যাওঁ, সেই ঠাইবোৰতো মই ঘোষণা কৰিম; কিয়নো এই বাবেই মই
ওলাই আহিলো। "[8] 39পাছত তেওঁ গৈ, গালীল দেশ খনৰ সকলো ঠাইতে, তেওঁলোকৰ নাম-ঘৰবোৰতো প্ৰচাৰ কৰিলে আৰু ভূতবোৰক
খেদালে।

40তাতে[9] এজন কুষ্ঠ ৰোগী তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল; আৰু সবিনয়েৰে তেওঁৰ সন্মুখত আঁঠু লৈ কলে, " আপুনি যদি ইচ্ছা কৰে, তেন্তে মোক
শুচি কৰিব পাৰে। " 41তেতিয়া তেওঁৰ মৰম লাগিল আৰু হাত মেলি তেওঁক চুই কলে, " মই ইচ্ছা কৰিছোঁ৷ শুচি হোৱা। " 42তেতিয়া তেওঁৰ
শৰীৰৰ পৰা কুষ্ঠ ৰোগ আতৰিল আৰু তেওঁ শুচি হ'ল।

43যীচুৱে তেওঁক কঠোৰ আজ্ঞা দি বিদায় দিলে। 44যীচুৱে তেওঁক কলে, " সাৱধান হোৱা; কোনো ব্যক্তিক একো নকবা; কিন্তু যোৱা, পুৰোহিতৰ
ওচৰত গৈ নিজকে দেখুওৱা আৰু তুমি শুচি হবৰ অৰ্থে মোচিয়ে যি যি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে, তেওঁলোকক সাক্ষ্য দিবৰ বাবে সেইবোৰ
উৎসৰ্গ কৰাগৈ।

45কিন্তু তেওঁ ওলাই গৈ সকলোৰে আগত ঘোষণা কৰিবলৈ ধৰিলে৷ আৰু এই কথা এনেধৰনে প্ৰকাশ হবলৈ ধৰিলে যে, যীচুৱে প্ৰকাশ্যৰূপে
কোনো নগৰত সোমাব নোৱাৰা হ'ল৷ তেওঁ গৈ বাহিৰত নিৰ্জ্জন ঠাইবোৰত থাকিবলগীয়া হ'ল যাতে চাৰিওফালৰ পৰা লোক সকলে তেওঁৰ
ওচৰলৈ আহিব পাৰে।

1:3 [1]
1:5 [2]
1:8 [3]
1:11 [4]
1:15 [5]
1:16 [6]
1:23 [7]
1:38 [8]
1:40 [9]

১ অধ্যায়। 2

এজন জঠৰ ৰোগীক সুস্থ কৰা

1কিছু দিনৰ পাছত, যীচু পুনৰ কফৰনাহূমলৈ আহিল। তেতিয়া লোক সকলে তেওঁ ঘৰত আছে বুলি শুনি, **2**ইমান মানুহ গোট খালে যে, ভিতৰত কোনো কোঠালিতে ঠাই নোহোৱা হ'ল; আনকি দুৱাৰ-মুখতো ঠাই নাইকিয়া হ'ল। তাতে যীচুৱে তেওঁলোকৰ আগত বাক্য প্ৰচাৰ কৰিলে।

3তেতিয়া লোক সকলে চাৰি[1] জনে কঢ়িয়াই অনা এজন পক্ষাঘাত ৰোগীক যীচুৰ ওচৰলৈ আনিলে। **4**কিন্তু জনসমাগমৰ বাবে তেওঁৰ ওচৰলৈ তেওঁক চপাব নোৱাৰি, যি ঠাইত তেওঁ আছিল, সেই ঘৰৰ ওপৰৰ চাল গুচাই বাট কৰি ললে আৰু পক্ষাঘাত ৰোগী জনক শোৱা শয্যাৰে সৈতে তললৈ নমাই দিলে।

5তাতে যীচুৱে তেওঁলোকৰ বিশ্বাস দেখি, সেই জঠৰ ৰোগীজনক ক'লে, "বোপা তোমাৰ পাপবোৰ ক্ষমা হ'ল।" **6**কিন্তু তাত বহি থকা বিধানৰ অধ্যাপক সকলৰ মাজৰ কোনো কোনোৱে মনতে ভাবি ক'লে, **7**"এওঁ এনে কথা কেনেকৈ কব পাৰে? এওঁ ঈশ্বৰ নিন্দা কৰিছে। এজন ঈশ্বৰত বাহিৰ কোনে পাপ ক্ষমা কৰিব পাৰে?"[2]

8তেওঁলোকে নিজৰ মনত এনে কথা ভাবি থকা বুলি যীচুৱে নিজৰ আত্মাত তেতিয়াই জানিলে[3] ; সেয়েহে তেওঁলোকক ক'লে, "আপোনালোকে অন্তৰত কিয় এনে কথা ভাৱিছে? **9**'তোমাৰ পাপবোৰ ক্ষমা হ'ল' নাইবা 'উঠা, তোমাৰ শয্যা তুলি লৈ খোজ কাঢ়ি যোৱা;' এই দুটা কথাৰ মাজত পক্ষাঘাত ৰোগী জনক কোনটো কবলৈ উজু?

10কিন্তু আপোনালোকে যেন জানে যে, পৃথিবীত পাপ ক্ষমা কৰিবৰ বাবে মানুহৰ পুত্ৰৰ ক্ষমতা আছে," তেওঁ পক্ষাঘাত ৰোগীজনক ক'লে **11**"মই তোমাক কওঁ, উঠা, তোমাৰ শয্যা তুলি লৈ, নিজৰ ঘৰলৈ যোৱা।" **12**তাতে তেওঁ তেতিয়াই উঠিল, আৰু সকলোৰে সন্মুখত নিজৰ শয্যা তুলি লৈ ওলাই গ'ল; ইয়াকে দেখি সকলোৱে বিস্ময় মানি কলে, "আমি এনেকুৱা কেতিয়াও দেখা নাই", এইদৰে ঈশ্বৰৰ স্তুতি কৰিব ধৰিলে।

লেবী, অৰ্থাৎ মথিক আহ্বান কৰা; আৰু লঘোনৰ বিষয়ে শিক্ষা

13তাৰ পাছত যীচু আকৌ সাগৰৰ তীৰলৈ ওলাই গ'ল; আৰু লোক সকল তেওঁৰ ওচৰলৈ অহাত, তেওঁ তেওঁলোকক উপদেশ দিলে। **14**পাছত তেওঁ যাওঁতে আল্‌ফয়ৰ পুতেক লেবীক কৰ লোৱা চ'ৰাত বহি থকা দেখা পালে আৰু তেওঁক কলে, "মোৰ পাছে পাছে আহা।" তেতিয়া তেওঁ উঠি, তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল।

15যেতিয়া যীচুৱে লেবীৰ ঘৰত ভোজন কৰি আছিল, তেতিয়া অনেক কৰ সংগ্ৰহকৰী আৰু পাপী লোক আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকলেও তেওঁৰে সৈতে ভোজন কৰিবলৈ বহিল; লগতে তেওঁৰ পাছে পাছে অহা অনেক লোক তাত আছিল। **16**তাতে তেওঁ পাপী আৰু কৰ সংগ্ৰহকৰী সকলৰ সৈতে ভোজন কৰা দেখি, ফৰীচী সমাজৰ অধ্যাপক সকলে তেওঁৰ শিষ্য সকলক কলে, "এওঁ কিয় কৰ সংগ্ৰহকৰী আৰু পাপী লোকৰ লগত ভোজন-পান কৰে?"

17যীচুৱে ইয়াকে শুনি তেওঁলোকক কলে, "নিৰোগী মানুহৰ বাবে বেজৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই; কিন্তু ৰোগীৰহে প্ৰয়োজন আছে। মই ধাৰ্ম্মিকক নহয় কিন্তু পাপীকহে নিমন্ত্ৰণ জনাবলৈ আহিছো।"

18এবাৰ যোহনৰ শিষ্য সকল আৰু ফৰীচী সকলে লঘোন দি আছিল। তাতে তেওঁলোকে আহি যীচুক সুধিলে, "যোহনৰ আৰু ফৰীচী সকলৰ শিষ্য সকলে লঘোন দিয়ে, কিন্তু আপোনাৰ শিষ্য সকলে লঘোন নিদিয়ে; ইয়াৰ কাৰণ কি?" **19**তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, "সখি সকল দৰাৰ লগত থকা সময়ত, তেওঁলোকে লঘোন দিব পাৰে নে? তেওঁলোকৰ লগত দৰা থাকে মানে তেওঁলোকে লঘোন দিব নোৱাৰে।

20কিন্তু এনে দিন আহিব, যি দিনা তেওঁলোকৰ পৰা দৰাক নিয়া হব আৰু সেই দিনত তেওঁলোকে লঘোন দিব। **21**কোনেও পুৰণি বস্ত্ৰত নতুন কাপোৰৰ টাপলি নামাৰে; তেনে কৰিলে, যি ডোখৰেৰে টাপলি মৰা হয়, সেয়ে তাক ফালি নিয়ে; অৰ্থাৎ নতুন ডোখৰে পুৰণিক ফালি নিয়ে আৰু তেতিয়া সৰহ ভাগহে ফাটি যায়।

22পুৰণি ছালৰ মোটত নতুন দ্ৰাক্ষাৰস কোনোৱে নথয় আৰু যদি কোনোবাই থয়, তেন্তে সেই দ্ৰাক্ষাৰসে সেই মোট ফালি পেলাব, তাতে দ্ৰাক্ষাৰস আৰু মোট, দুয়োটাই নষ্ট হব, কিন্তু নতুন দ্ৰাক্ষাৰস নতুন মোটতহে থয়।

বিশ্ৰাম বাৰৰ বিষয়ে যীচুৰ শিক্ষা

23তাৰ পাছত[4] তেওঁ বিশ্ৰাম বাৰে শস্যক্ষেত্ৰৰ মাজেদি যাওঁতে, তেওঁৰ শিষ্য সকলে শস্যৰ থোকবোৰ ছিঙি খাবলৈ ধৰিলে। **24**তাতে ফৰীচী সকলে যীচুক কলে, " চোৱা, বিশ্ৰাম বাৰে যি কৰিব নাপায়, সেইবোৰ ইহঁতে কিয় কৰিছে? "

25তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক কলে, " দায়ুদ আৰু তেওঁৰ লগৰবোৰৰ প্ৰয়োজন হোৱাত আৰু ভোক লগাত যি কৰ্ম কৰিছিল, সেই বিষয়ে
আপোনালোকে কেতিয়াও পঢ়া নাই নে? 26তেওঁ কেনেকৈ অবিয়াথ মহাপুৰোহিতৰ সময়ত, ঈশ্বৰৰ গৃহত সোমাল আৰু পুৰোহিতৰ বাহিৰে বিধান
অনুসৰি অন্য লোকে খাব নোৱাৰা যি দৰ্শন-পিঠা, সেইবোৰ তেওঁ খালে আৰু লগৰবোৰকো দিলে? "

27যীচুৱে তেওঁলোকক পুনৰ কলে, " বিশ্ৰাম বাৰ মানুহৰ কাৰণে হল; কিন্তু মানুহ বিশ্ৰাম-বাৰৰ কাৰণে নহ'ল; 28এই হেতুকে মানুহৰ পুত্ৰ বিশ্ৰাম-
বাৰৰো আধিপতি।

2:3 [1]
2:7 [2]
2:8 [3]
2:23 [4]

২ অধ্যায়। 3

1তাৰ পাছত যীচু পুনৰ নাম-ঘৰত সোমাল; আৰু তাত হাত শুকাই যোৱা ৰোগী এজন আছিল। 2বিশ্ৰাম-বাৰে সেই ব্যক্তি জনক তেওঁ সুস্থ কৰিব
নে নকৰে, ইয়াকে লোক সকলে চাই আছিল। তেওঁলোকে তেওঁক অপবাদ দিবৰ বাবে কাৰণ বিচাৰি আছিল।

3তেতিয়া যীচুৱে সেই হাত শুকাই যোৱা ৰুগীয়া মানুহ জনক ক'লে, "উঠা, আৰু সকলোৰে মাজত থিয় হোৱা।" 4তাৰ পাছত তেওঁ লোক
সকলক সুধিলে, "বিশ্ৰাম-বাৰে বেয়া কৰ্ম নে ভাল কৰ্ম কৰিব পায়? আৰু নৰ-বধ কৰিব পায় নে প্ৰাণ-ৰক্ষা কৰিব পায়?" কিন্তু তেওঁলোক মনে
মনে থাকিল।

5তেতিয়া তেওঁলোকৰ হৃদয়ৰ কঠিনতা দেখি তেওঁ অসন্তুষ্ট হৈ খঙেৰে চাৰিওফালে চালে আৰু সেই মানুহ জনক ক'লে, "তোমাৰ হাত মেলা।"
তেতিয়া তেওঁ হাত খন মেলি দিলে আৰু যীচুৱে সেই হাত খন পূৰ্বৰ সুস্থ অৱস্থালৈ আনিলে। 6তেতিয়া ফৰীচী সকল বাহিৰলৈ ওলাই গৈ
হেৰোদীয়া মানুহ সকলৰ সৈতে আলোচনা কৰিলে আৰু তেওঁক বিনষ্ট কৰিবৰ বাবে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে মন্ত্ৰণা কৰিবলৈ ধৰিলে।

অনেক মানুহ যীচুৰ পাছে পাছে যোৱা

7তাৰ পাছত যীচুৱে যেতিয়া তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ সৈতে সাগৰৰ পাৰলৈ গ'ল; তেতিয়া গালীল আৰু যিহূদীয়াৰ পৰা অহা মানুহৰ দল এটাই
তেওঁক অনুসৰণ কৰিলে; 8আৰু যিৰূচালেম, ইদোমৰ যৰ্দ্দনৰ সিপাৰৰ পৰা, তূৰ আৰু চিদোনৰ চাৰিওফালৰ পৰা মানুহৰ এটা বৃহৎ দলে তেওঁ
কৰি থকা সকলো কৰ্মৰ কথা শুনিলে আৰু তেওঁলোক ওচৰ চাপি আহিল।

9তেতিয়া লোক সকলৰ সমাগম অধিক হোৱা দেখি, তেওঁ হেচা-ঠেলাৰ মাজত নপৰিবৰ বাবে শিষ্য সকলক এখন নাও যুগুত ৰাখিবলৈ আজ্ঞা
দিলে। 10কিয়নো তেওঁ অনেক লোকক সুস্থ কৰা দেখি, ব্যাধিয়ে ধৰা সকলোৱেই তেওঁক চুবলৈ হেঁচা-ঠেলা কৰি আছিল।

11আৰু অশুচি আত্মাবোৰে তেওঁক যেতিয়াই দেখে, তেতিয়াই তেওঁৰ আগত পৰে আৰু কান্দি কান্দি কয়, "আপুনি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ।" 12কিন্তু
তেওঁক প্ৰকাশ নকৰিবলৈ সিহঁতক দৃঢ়কৈ আদেশ দিলে।

বাৰ জনক পাঁচনি পদ দিয়া

13পাছে তেওঁ পৰ্ব্বতত উঠি[1] , যি সকলক তেওঁ ইচ্ছা কৰিলে, তেওঁলোকক মাতিলে, আৰু তেওঁলোক তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল। 14তেতিয়া তেওঁ
বাৰ জনক নিযুক্ত কৰিলে (যি সকলক তেওঁ পাঁচনি নাম দিছিল) যাতে তেওঁলোক তেওঁৰ সঙ্গে সঙ্গে থাকিব পাৰে আৰু তেওঁলোকক যাতে
প্ৰচাৰ কৰিবলৈ পঠিয়াব পাৰে, 15আৰু তেওঁলোকে যেন ভূত খেদাবৰ বাবে ক্ষমতাও পাব পাৰে। 16তেওঁ যি বাৰ জনক নিযুক্ত কৰিলে, সেই
কেইজন হ'ল-চিমোন, যি জনক তেওঁ পিতৰ নাম দিছল।

17চিবদিয়ৰ পুতেক যাকোব আৰু যাকোবৰ ভায়েক যোহন, (এই দুজনক বনেৰগচ, অৰ্থাৎ মেঘ-গৰ্জ্জনৰ পুতেক নাম দিলে); 18আন্দ্ৰিয়,
ফিলিপ, বাৰ্থলময়, মথি, থোমা, আলফ্য়ৰ পুতেক যাকোব, থদ্দেয়, জাতীয়তাবাদী চিমোন, 19আৰু তেওঁক শত্ৰুৰ হাতত শোধাই দিয়া
ঈষ্কৰিয়োতীয়া যিহূদা।

যীচুক নিন্দা কৰা, আৰু ক্ষমা নোহোৱা পাপ

20পাছত তেওঁ এটা ঘৰত সোমাল; আৰু পুনৰায় তাত ইমান মানুহ গোট খালে যে, তেওঁলোকে ভোজন কৰিব নোৱাৰিলে। 21তেওঁৰ আত্মীয়
সকলে যেতিয়া এই কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক, "তেওঁ বলিয়া হ'ল" বুলি কৈ ধৰিবলৈ ওলাই গ'ল। 22আৰু যিৰূচালেমৰ পৰা
অহা বিধানৰ অধ্যাপক সকলে ক'লে, তেওঁৰ গাত বেল্‌চবূব আছে; আৰু ভূতৰ সেই ৰজাৰ দ্বাৰাই তেওঁ ভুতবোৰ খেদায়। "

23তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ওচৰলৈ মাতি দৃষ্টান্তেৰে ক'লে, " চয়তানে চয়তানক কেনেকৈ খেদাব পাৰে? 24যদি কোনো ৰাজ্য নিজৰ বিৰুদ্ধে
নিজে ভাগ হৈ যায়, তেন্তে সেই ৰাজ্য এক হৈ থাকিব নোৱাৰে। 25আৰু কোনো ঘৰ যদি নিজৰ বিৰুদ্ধে নিজে ভাগ হয়, তেন্তে সেই ঘৰ এক হৈ
থাকিব নোৱাৰে।

26চয়তানেও যদি নিজৰ বিৰুদ্ধে নিজে থিয় হয়, তেনেহলে সি থাকিব নোৱাৰিব কিন্তু তাৰ গতি অন্ত হব। 27বলৱান[2] জনক প্ৰথমে নাবান্ধিলে,
কোনেও তেওঁৰ ঘৰত সোমাই তেওঁৰ বস্তু লুট কৰিব নোৱাৰে; বান্ধিলেহে তেওঁৰ ঘৰ লুট কৰিব পাৰিব।

28মই আপোনালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, মনুষ্য-সন্তান সকলৰ সকলো বিধৰ পাপ, আৰু ঈশ্বৰক নিন্দা কৰা যি নিন্দা, এইবোৰ সকলোৰে ক্ষমা
হয়; 29কিন্তু যি কোনোৱে পবিত্ৰ আত্মাৰ নিন্দা কৰে, সেই জনৰ ক্ষমা কেতিয়াও নহ'ব; সি অনন্ত পাপৰ অধিকাৰী। " 30যীচুৱে এই কথা
তেওঁলোকক কলে; কাৰণ তেওঁলোকে কৈছিল, " তেওঁৰ গাত অশুচি আত্মা আছে "।

31এনেতে[3] তেওঁৰ মাক আৰু ভায়েক সকল আহি, বাহিৰত থিয় হৈ তেওঁক মাতি পঠালে। 32তেতিয়া লোক সকল তেওঁৰ চাৰিওকাষে বহি
আছিল; আৰু তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, " চাওঁক, আপোনাৰ মা আৰু ভাই সকলে বাহিৰত আপোনাক বিচাৰিছে। "

33তাতে তেওঁ উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক'লে, " মোৰ আই আৰু মোৰ ভাই সকল কোন? " 34পাছত তেওঁৰ চাৰিওফালে বহি থকা লোক সকলক
চাই তেওঁ ক'লে, " এওঁলোকলৈ চোৱা, এওঁলোকেই মোৰ আই আৰু মোৰ ভাই; 35কিয়নো যি জনে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা পালন কৰে, সেই জনেই মোৰ
ভাই, ভনী, আৰু আইয়ো হয়।"

3:13 [1]
3:27 [2]
3:31 [3]

৩ অধ্যায়। 4

অধ্যায়।

এজন খেতিয়কৰ দৃষ্টান্ত

1তাৰ পাছত যীচুৱে সাগৰৰ তীৰত গৈ পুনৰ উপদেশ দিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া অধিক লোক তেওঁৰ ওচৰত গোট খোৱাত তেওঁ সাগৰলৈ গৈ এখন
নাৱত উঠি বহিল; আৰু লোক সকল সাগৰৰ পাৰতে ৰৈ থাকিল। 2তেতিয়া তেওঁ দৃষ্টান্তেৰে তেওঁলোকক অনেক উপদেশ দিলে[1] আৰু
উপদেশত তেওঁলোকক কলে:

3"শুনক, এজন খেতিয়কে কঠীয়া সিচিবলৈ গ'ল। 4তেওঁ সিচোঁতে সিচোঁতে, কিছুমান কঠীয়া আলিবাটৰ কাষত পৰিল; তাতে চৰাইবোৰে আহি
সেইবোৰ খুঁটি খালে। 5কিছুমান কঠিয়া অলপ মাটি থকা শিলনিত পৰিল, তাতে মাটি ডাঠ নোহোৱাৰ বাবে সোনকালে গজিল।

6কিন্তু যেতিয়া সূৰ্য উদয় হ'ল আৰু তাপ লাগিল তেতিয়া শিপা নোহোৱা বাবে,[2] সেইবোৰ শুকাই গ'ল। 7কিছুমান কঠিয়া কাঁইটনিত পৰিল;
তাতে কাঁইটীয়া বনবোৰ বাঢ়ি উঠি সেইবোৰক হেচি ধৰিলে আৰু সেইবোৰত একো ফল নধৰিল।

8আন কিছুমান কঠিয়া ভাল মাটিত পৰিল আৰু গজালি মেলি বাঢ়ি উঠিল, তাতে ফল[3] উৎপন্ন হ'ল। সেই কঠিয়াবোৰৰ কিছুমানে ডেৰ কুৰি,
তিনি কুৰি আৰু এশ গুণলৈকে ফল উৎপন্ন কৰিলে।" 9তেওঁ ক'লে, "যাৰ শুনিবলৈ কাণ আছে, তেওঁ শুনক।"

10তাৰ পাছত যীচু নিৰ্জন ঠাইত থকা সময়ত তেওঁৰ সঙ্গী সকলে সেই বাৰ জন শিষ্যৰ সৈতে গৈ সেই দৃষ্টান্ত কেইটাৰ বিষয়ে তেওঁক সুধিলে।
11তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক কলে, "ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ নিগূঢ়-তত্ত্ব তোমালোকক দিয়া হৈছে। কিন্তু যি সকল লোক বাহিৰত আছে, তেওঁলোকৰ
আগত সকলো কথা দৃষ্টান্তেৰে কোৱা হৈছে,

12" যাতে তেওঁলোকে যেতিয়া চাই, হয়, তেওঁলোকে চাই; কিন্তু দেখা নাপায়,

আৰু যাতে তেওঁলোকে যেতিয়া শুনে; হয়, শুনে, কিন্তু বুজি নাপায়

অথবা তেওঁলোকে ঘূৰি আহিলহেতেন, আৰু ঈশ্বৰেও ক্ষমা দিলেহেতেন। "

13পাছত তেওঁ কলে, " তোমালোকে এই দৃষ্টান্ত বুজা নাই নে? তেন্তে সকলো দৃষ্টান্ত কেনেকৈ বুজিবা? 14সেই খেতিয়কে বাক্য সিচেঁ। 15য'ত বাক্য সিচাঁ হয়, সেই আলিবাটৰ কাষত থকা এওঁলোক এনেকুৱা লোক, এওঁলোকে বাক্য শুনি উঠাৰ লগে লগে চয়তানে[4] আহি তেওঁলোকৰ পৰা সিচাঁ বাক্য কাঢ়ি নিয়ে;

16সেই দৰে শিলনিত সিচাঁ এওঁলোক এনেকুৱা লোক, তেওঁলোকে বাক্য শুনাৰ লগে লগে আনন্দেৰে গ্ৰহণ কৰে, 17কিন্তু তেওঁলোকৰ শিপা নথকাত, অলপ দিন মাথোন থাকে; পাছত বাক্যৰ কাৰণে ক্লেশ বা তাড়না হোৱা মাত্ৰকে তেওঁলোকে বিঘিনি পায়।

18আৰু আনবোৰ কাঁইটনিত সিচাঁ, এওঁলোকে বাক্য শুনাৰ পাছত, 19সংসাৰৰ চিন্তা, ধনৰ মায়া আৰু আন আন বিষয়ৰ লোভ[5] সোমাই, বাক্য হেঁচি ধৰে; তাতে সেই বাক্য বিফল হয়। 20আৰু ভাল মাটিত সিচাঁ এওঁলোক এনেকুৱা লোক, তেওঁলোকে বাক্য শুনি গ্ৰহণ কৰে আৰু ত্ৰিশ, ষাঠি আৰু এশ গুণকৈ ফল উৎপন্ন কৰে। "

21যীচুৱে তেওঁলোকক আৰু কলে, " তোমালোকে ঘৰৰ ভিতৰত চাকি জ্বলাই গছাৰ ওপৰত নথৈ দোণৰ বা খাটৰ তলত থবলৈ আনা নে? কিন্তু তাক ভিতৰলৈ আনি গছাৰ ওপৰতহে ৰখা হয়। 22কিয়নো যি প্ৰকাশিত নহব এনে কোনো ঢাকি থোৱা বস্তু নাই[6] আৰু যি বিষয় পোহৰলৈ নাহিব, এনে গোপন কৰি ৰাখিবলৈও কোনো বিষয় নাই। 23কাৰোবাৰ যদি শুনিবলৈ কাণ আছে, তেওঁ শুনক। "

24যীচুৱে তেওঁলোকক পুনৰ কলে, " তোমালোকে কি শুনা, তালৈ মন কৰা; যি জোখেৰে তোমালোকে জোখা, সেই জোখেৰে তোমালোকলৈকো জোখা হব; আৰু তোমালোকক অধিক দিয়া হব। 25কিয়নো যাৰ আছে, তেওঁকেই দিয়া হব; কিন্তু যাৰ নাই, তেওঁৰ যি আছে, সেইখিনিও তেওঁৰ পৰা নিয়া হব। "

শস্য গজি বঢ়াৰ দৃষ্টান্ত

26যীচুৱে কলে, " ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য এজন মানুহে তেওঁৰ কঠিয়া মাটিত সিচাঁৰ দৰে হয়। 27তেওঁ ৰাতিয়ে-দিনে, শোওঁতে উঠোতে, সেই কঠিয়া কেনেকৈ গজে আৰু বাঢ়ে, সেই বিষয়ে নাজানে। 28পৃথিবীয়ে নিজে নিজে, প্ৰথমে পাত, পাছত থোৰ, তাৰ পাছত থোকত পুৰ হোৱা গুটি উৎপন্ন কৰে। 29তাতে গুটি পকাৰ পাছত, শস্য দাবৰ সময় উপস্থিত হল বুলি জানি, তেওঁ তেতিয়া কাচি লগায়। "

সৰিয়হ গুটিৰ দৃষ্টান্ত

30যীচুৱে পুনৰ ক'লে, " আমি কেনেকৈ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ তুলনা দিম, বা কি দৃষ্টান্তেৰে এই বিষয়টো প্ৰকাশ কৰিম? 31সি এটি সৰিয়হ গুটিৰ নিচিনা; যি গুটি মাটিত সিচোঁতে, পৃথিবীৰ আটাই কঠিয়াতকৈ সৰু; 32কিন্তু সেই বীজ সিচাঁৰ পাছত, সি গজি বাঢ়ি আটাই উদ্ভিদতকৈ ডাঙৰ হয় আৰু ইমান ডাঙৰ ডাঙৰ ডাল ধৰে যে আকাশৰ চৰাইবোৰেও আহি তাৰ ছাঁত বাস কৰিব পাৰে। "

33এইদৰে অনেক দৃষ্টান্তেৰে, যীচুৱে তেওঁলোকৰ শুনা শক্তি অনুসাৰে তেওঁলোকক বাক্য কলে। 34কিন্তু বিনা দৃষ্টান্তেৰে তেওঁলোকক একো নকলে; অৱশ্যে নিজৰ শিষ্য সকলক নিৰ্জ্জনে সকলো বুজাই দিলে।

ধুমুহা বতাহ শান্ত কৰা

35সেই দিনা গধূলি সময়ত যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, " আমি সিপাৰলৈ যাওঁহক। " 36তেতিয়া শিষ্য সকলে লোক সকলক এৰি থৈ, তেওঁ যেনেকৈ নাৱত আছিল, তেনেকৈয়ে যীচুক লগত লৈ গ'ল।[7] আৰু আন আন নাৱো তেওঁৰ লগত আছিল। 37পাছত বৰ ধুমুহা বতাহ ব'লাত, ঢৌৰ কোবত নাও খন পানীৰে পূৰ হবলৈ ধৰিলে।

38সেই সময়ত তেওঁ নাৱৰ গুৰিৰফালে গাঁৰুত মূৰ দি টোপনি গৈ আছিল। তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক জগাই ক'লে, " হে গুৰু, আমি যে এতিয়া মৰোঁ, ইয়ালৈ আপুনি চিন্তা নকৰে নে? " 39তেতিয়া তেওঁ উঠি, বতাহক ডবিয়ালে আৰু সাগৰকো ক'লে, " শান্ত হৈ থিৰে থাক। "তেতিয়া বতাহ আতৰি গ'ল, আৰু অতি শান্ত হ'ল।

40যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " তোমালোক কিয় ভয়াতুৰ হৈছা? এতিয়ালৈকে বিশ্বাস হোৱা নাই নে? "[8] 41তাতে তেওঁলোকে ভয়ত অতিশয় আতুৰ হৈ ইজনে সিজনে কোৱা-মেলা কৰি কলে, " বতাহ আৰু সাগৰেও যে এওঁৰ কথা মানে, এওঁ নো কোন?"

4:2 [1]

4:6 [2]
4:8 [3]
4:15 [4]
4:19 [5]
4:22 [6]
4:36 [7]
4:40 [8]

৩ অধ্যায়। 5

ভূতে পোৱা মানুহ এজনক সুস্থ কৰা

1তাৰ পাছত[1] তেওঁলোক সাগৰৰ সিটো পাৰে থকা, গেৰাচেনীয়া সকলৰ অঞ্চল পালে। 2যীচুৱে নাৱৰ পৰা নমাৰ সময়তে অশুচি আত্মাই ধৰা এজন মানুহে তেওঁক লগ ধৰিব আহিল। সি মৈদামৰ পৰা ওলাই আহিছিল।

3সেই মানুহ জনে মৈদামনিত নিবাস কৰিছিল। কোনেও তেওঁক বান্ধি ৰাখিব পৰা নাছিল, শিকলিৰেও বান্ধি ৰাখিব পৰা নাছিল। 4তেওঁক বাৰে বাৰে বেৰী আৰু শিকলিৰে বান্ধা হৈছিল কিন্তু তেওঁ শিকলি ছিঙি পেলাই, বেৰীও ডোখৰ ডোখৰ কৰিছিল। তেওঁক দমন কৰিবলৈ কাৰো শক্তি নাছিল।

5প্ৰতিটো ৰাতি আৰু দিনেতে তেওঁ মৈদামলৈ যায় আৰু পৰ্বতত গৈ চিঞৰে; আৰু শিলেৰে নিজকে নিজে আঘাত কৰে। 6যেতিয়া তেওঁ দূৰৈৰ পৰা যীচুক দেখা পালে, তেতিয়া তেওঁ দৌৰি আহিল আৰু যীচুক প্ৰণিপাত কৰিলে। 7তাৰ পাছত তেওঁ কান্দি কান্দি বৰ মাতেৰে কলে, "হে সৰ্ব্বোপৰি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ যীচু, আপোনাৰ লগত মোৰ কি কাম? মই আপোনাক ঈশ্বৰৰ শপত দিছোঁ, মোক যাতনা নিদিব।" 8কিয়নো যীচুৱে তেওঁক কৈছিল, "হেৰ অশুচি আত্মা, এই মানুহ জনৰ পৰা বাহিৰ ওলা।" 9পাছত যীচুৱে তেওঁক সুধিলে "তোৰ নাম কি?" তাতে সেই মানুহ জনে তেওঁক কলে, "মোৰ নাম বাহিনী কিয়নো আমি অনেক আছো।" 10পাছত যীচুৱে যেন সেই ঠাইৰ পৰা সিহঁতক নেখেদে, এই কাৰণে অনেক বিনয় কৰি ক'লে।

11সেই সময়ত ওচৰৰ পৰ্ব্বতত এজাক গাহৰি চৰি আছিল। 12তাতে সিহঁতে যীচুক বিনয় কৰি কলে, "আমাক সেই গাহৰিবোৰৰ ভিতৰত পঠাই দিয়ক; আমাক সিহতৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ অনুমতি দিয়ক।" 13তাতে তেওঁ অনুমতি দিয়াৰ পাছত সেই অশুচি আত্মাবোৰ বাহিৰ ওলাই গাহৰিবোৰত সোমাল; তেতিয়া সেই জাকত থকা প্ৰায় দুই হাজাৰ গাহৰি বৰ জোৰেৰে দৌৰি গৈ গৰাৰ পৰা সাগৰত পানীত পৰি ডুবি মৰিল।

14তেতিয়া যি সকলে সেই গাহৰিৰ জাকবোৰ তত্বাৱধান কৰি আছিল, তেওঁলোক পলাই গৈ নগৰ আৰু গাঁৱবোৰত গৈ সম্বাদ দিলে। তেতিয়া ঘটি যোৱাৰ ঘটনাতোৰ কথা শুনিবলৈ পোৱাত লোক সকলে সেই অশুচি আত্মাই ধৰা লোক জনক চাবলৈ আহিল; 15আৰু যীচুৰ ওচৰলৈ আহি, সেই ভূতে পোৱা মানুহ জনক, অৰ্থাৎ বাহিনীয়ে পোৱা জনক কাপোৰ পিন্ধি, শুদ্ধ মনেৰে বহি থকা দেখা পাই লোক সকলে ভয় কৰিলে।

16সেই ঘটনা যি সকল লোকে দেখিছিল তেওঁলোকে লোকসমূহক, কেনেকৈ কি ঘটিল আৰু ভুতে পোৱা মানুহ জনৰ আৰু গাহৰিবোৰৰ বিষয়ে বুজাই দিলে। 17তেতিয়া সেই ঠাইলৈ অহা লোক সকলে যীচুক তেওঁলোকৰ অঞ্চলৰ পৰা আতৰি যাবলৈ বিনয় কৰিলে।

18পাছত যীচুৱে যেতিয়া সেই ঠাই এৰি যাবৰ বাবে নাৱত উঠিবলৈ লৈছিল, তেতিয়া ভুতৰ নিয়ন্ত্ৰণত যি জন আছিল, সেই ব্যক্তি জন ওচৰলৈ আহি তেওঁৰ সৈতে তেওঁক ৰাখিবলৈ বিনয় কৰিলে। 19কিন্তু তেওঁ সেই ব্যক্তিক অনুমতি নিদি কলে, "তুমি ঘৰলৈ গৈ আত্মীয় সকলৰ ওচৰলৈ যোৱা আৰু প্ৰভুৱে তোমাৰ জীৱনলৈ কি কৰিলে আৰু কেনে দয়া পালা, সেই বিষয়ে তেওঁলোকক কোৱা গৈ।"[2] 20তেতিয়া মানুহ জনে সেই ঠাই এৰি, যীচুৱে তেওঁলৈ যি মহৎ কৰ্ম কৰিলে সেই কথা দিকাপলি দেশত ঘোষণা কৰিবলৈ ধৰিলে; তাতে সকলোৱে বিস্ময় মানিলে।

এজনী তিৰোতাক সুস্থ কৰা আৰু যায়ীৰৰ জীয়েকক জীউৱা

21পাছত[3] যীচুৱে যেতিয়া নাৱেৰে আকৌ সিপাৰলৈ গ'ল, তেতিয়া মানুহৰ বৃহৎ দল এটা তেওঁৰ ওচৰত গোট খালে; সেই সময়ত তেওঁ সাগৰৰ তীৰত আছিল। 22এনেতে যায়ীৰ নামেৰে নাম-ঘৰৰ অধিকাৰী এজনে আহি তেওঁক দেখি তেওঁৰ চৰণত পৰিল। 23তেওঁ বাৰে বাৰে বিনয় কৰি যীচুক কলে, "মোৰ ছোৱালী জনীৰ মৃত্যু ওচৰ চাপিছে; তাই যেন সুস্থ হৈ জীৱ, এই কাৰণে আপুনি আহি, তাইৰ গাত হাত দিয়কহি।" 24তেতিয়া যীচু তেওঁৰ লগত গ'ল আৰু বহু লোক তেওঁৰ পাছে পাছে গৈ তেওঁক হেঁচি-মেলি ধৰিলে।

25আৰু সেই সময়ত তাতে বাৰ বছৰ ধৰি ৰক্তস্ৰাৱ ৰোগ ভোগ কৰি থকা তিৰোতা এজনী আছিল। 26অনেক বেজৰ ওচৰত চিকিৎসা কৰি আৰু সৰ্ব্বস্ব খৰচ কৰিও তেওঁ সুস্থ হোৱা নাছিল কিন্তু বেচি কষ্টহে পাইছিল। 27তেওঁ যীচুৰ বিষয়ে শুনি, লোক সমূহৰ মাজত সোমাল আৰু তেওঁৰ পাছফালেদি আহি, তেওঁৰ কাপোৰ চুলে।

28কিয়নো তেওঁ কৈছিল, "মই যদি তেওঁৰ কাপোৰ মাথোন চুবলৈ পাওঁ, তেতিয়াও মই ৰক্ষা পাম।" 29তেতিয়া তেওঁ যীচুক চুবলৈ পাই, তেওঁৰ তেজ বোৱা শুকাই গ'ল আৰু তেওঁ শৰীৰত সেই ব্যাধিৰ পৰা মুক্ত হোৱা গম পালে। 30সেই সময়ত যীচুৱে নিজৰ পৰা শক্তি ওলাই যোৱা গম পাই, লোক সকলৰ মাজত মুখ ঘূৰাই সুধিলে, "মোৰ কাপোৰ কোনে চুলে?" 31তাতে তেওঁৰ শিষ্য সকলে তেওঁক কলে, "লোক সকলে আপোনাক হেঁচি-মেলি ধৰা দেখিও, কোনে মোক চুলে বুলি কয় নে?" 32কিন্তু সেই কৰ্ম কৰা জনীক দেখিবলৈ তেওঁ চাৰিওফালে চালে।

33তেতিয়া সেই তিৰোতাই নিজলৈ যি ঘটিল, সেই বিষয়ে জানিব পোৱাত, ভয়েৰে কঁপি কঁপি আহি তেওঁৰ আগত পৰিল আৰু সকলো সত্য কথা কলে। 34তাতে যীচুৱে তেওঁক কলে, "আইটি, তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক সুস্থ কৰিলে;[4] শান্তিৰে যোৱা আৰু সুস্থ থাকি তোমাৰ সেই ব্যাধিৰ পৰা মুক্তি হোৱা।"

35তেওঁ এই কথা কয় থাকোতে, নাম-ঘৰৰ অধিকাৰীৰ ঘৰৰ পৰা মানুহবোৰে আহি ক'লে, "তোমাৰ ছোৱালী মৰিল। গুৰুক পুনৰ কিয় কষ্ট দিয়া?"

36কিন্তু যেতিয়া সেই বাক্য যীচুৰ কাণত পৰিল, তেওঁ নাম-ঘৰৰ অধিকাৰী জনক কলে, "ভয় নকৰিবা; বিশ্বাস মাথোন ৰাখা।" 37পাছত পিতৰ, যাকোব আৰু যাকোবৰ ভায়েক যোহন কিন্তু তেওঁলোকৰ বাহিৰে আন কাকো তেওঁৰ লগত থাকিব নিদিলে। 38তেওঁলোকে নাম-ঘৰৰ অধিকাৰী জনৰ ঘৰলৈ আহি তাতে ক্ৰন্দন আৰু বৰ বিলাপ কৰাবোৰক দেখিলে।

39পাছত যীচুৱে ভিতৰলৈ সোমাই, তেওঁলোকক কলে, "তোমালোকে কিয় বিলাপ আৰু ক্ৰন্দন কৰিছা? 40ছোৱালী জনী মৰা নাই, টোপনিতহে আছে।" তাতে তেওঁলোকে তেওঁক হাঁহিলে। কিন্তু তেওঁ সকলোকে বাহিৰ কৰি, ছোৱালী জনীৰ মাক-দেউতাক আৰু তেওঁৰ সঙ্গী সকলক লগত লৈ, যি ঠাইত ছোৱালী জনী আছিল, সেই ঠাইলৈ গ'ল।

41পাছত তেওঁ ছোৱালী জনীৰ হাতত ধৰি তাইক কলে, "টালিথা কুমী"; অৰ্থাৎ, "আইটি, মই তোমাক কওঁ, উঠা।" 42সেই মুহূৰ্ত্ততে ছোৱালী জনীয়ে উঠি খোজ কাঢ়িলে (কিয়নো তাইৰ বয়স বাৰ বছৰ হৈছিল)। তেতিয়া তেওঁলোকে অতিশয় বিস্ময় মানিলে। 43পাছত এই কথা যেন কোনেও নাজানে, তাৰ বাবে তেওঁ তেওঁলোকক এনে দৃঢ় আজ্ঞা দিলে আৰু তাইক কোনো খোৱা বস্তু দিবলৈ কলে।

5:1 [1]
5:19 [2]
5:21 [3]
5:34 [4]

৫ অধ্যায়। 6

যীচুৱে নিজ নগৰত অগ্ৰাহ্য হোৱা

1তাৰ পাছত যীচুৱে সেই ঠাইৰ পৰা ওলাই, নিজ নগৰলৈ[1] আহিল আৰু তেওঁৰ শিষ্য সকলো তেওঁৰ পাছে পাছে আহিল। 2পাছত যেতিয়া বিশ্ৰাম বাৰ আহিল, তেওঁ নাম-ঘৰত উপদেশ দিবলৈ ধৰিলে। তাতে বহু লোকে শুনি, তেওঁৰ কথাত বিস্ময় মানি কলে, "তেওঁ এইবোৰ শিক্ষা ক'ৰ পৰা পালে? ঈশ্বৰে তেওঁক দিয়া এনে জ্ঞান কেনেকুৱা? আৰু তেওঁৰ হাতৰ দ্বাৰাই যে এইৰূপ পৰাক্ৰম কাৰ্যবোৰ সাধিত হয়, এইবোৰ নো কি? 3ই সেই বাঢ়ৈ নহয় নে? মৰিয়মৰ পুত্ৰ আৰু যাকোব, যোচি, যিহূদা আৰু চিমোনৰ ককায়েক নহয় নে? ইয়াৰ ভনী কেইজনীও আমাৰ ইয়াত নাই নে?" এইদৰে তেওঁলোকে তেওঁত বিঘিনি পালে।

4তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক কলে, "আপোন দেশ, আপোন জ্ঞাতি আৰু আপোন ঘৰৰ বাহিৰে, আন কোনো ঠাইত এজন ভাববাদী মৰ্য্যাদাহীন নহয়।" 5সেই ঠাইত তেওঁ কেইজনমান নৰিয়াৰ গাত হাত দি, তেওঁলোকক সুস্হ কৰাৰ বাহিৰে তাত আন একো পৰাক্ৰমকাৰ্য্য কৰিব নোৱাৰিলে।
6তেওঁলোকৰ অবিশ্বাসত তেওঁ বিস্ময় মানিলে। পাছত তেওঁ চাৰিওফালৰ গাঁৱলৈ গৈ উপদেশ দিলে।

পাঁচনি সকলক পঠিওৱা

7যীচুৱে তেওঁৰ সেই বাৰ জন পাঁচনিক ওচৰলৈ মাতি আনিলে, আৰু দুজন দুজনকৈ তেওঁলোকক পঠিয়াই দিলে। তেওঁলোকক অশুচি আত্মাবোৰৰ ওপৰত ক্ষমতা দি, 8এই আদেশ দিলে যে, তেওঁলোকে যেন বাটত যাত্ৰা কৰোতে নিজৰ লাখুটি ডালত বাহিৰে লগত আন একো

নাৰাখে আৰু তেওঁলোকে যেন লগত পিঠা বা জোলোঙা বা টঙালিত পইচা, এইবোৰ নলয়; 9আৰু দীঘল চোলাও যেন নিপিন্ধে, কিন্তু
তেওঁলোকে ভৰিত চেণ্ডেল পিন্ধক।

10যীচুৱে তেওঁলোকক পুনৰ কলে, "তোমালোকে যেতিয়া এখন ঘৰত সোমোৱা, তেতিয়া সেই ঠাইৰ পৰা ওলাই নোযোৱালৈকে, সেই ঘৰতে
থাকিবা। 11কিন্তু ঠাইৰ মানুহে যদি তোমালোকক গ্ৰহণ নকৰে আৰু তোমালোকৰ কথাও নুশুনে, তেনেহলে সেই ঠাইৰ পৰা ওলাই যাওঁতে সেই
ঠাইৰ লোক সকলৰ বিপক্ষে প্ৰমাণ স্বৰূপে তোমালোকৰ ভৰি-তলুৱাৰ ধুলি জোকাৰি পেলাবা।"

12পাছত তেওঁলোকে ওলাই গৈ মানুহবোৰক মন পালটান[2] কৰিবলৈ প্ৰচাৰ কৰিলে; 13বহুত ভূত খেদালে আৰু বহুত নৰিয়া লোকৰ গাত তেল
সানি, তেওঁলোকক সুস্থ কৰিলে।

যোহন বাপ্তাইজকক বধ কৰা

14এনেদৰে যীচুৰ নাম চাৰিওফালে প্ৰখ্যাত হবলৈ ধৰিলে; তাৰ পাছত[3] হেৰোদ ৰজাও এই কথাবোৰ শুনিবলৈ পালে৷ কিছুমান লোকে কলে
"যোহন বাপ্তাইজক মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা জীৱিত হ'ল; এই হেতুকে এই সকলো পৰাক্ৰমে তেওঁত কাৰ্য সাধন কৰিছে।" 15কিন্তু অন্য
কিছুমানে কলে, "তেওঁ এলিয়া"; আন কোনোবাই কলে, "পুৰণি কালৰ ভাববাদী সকলৰ নিচিনা তেৰোঁ এজন ভাববাদী।"

16কিন্তু হেৰোদে এইবোৰ কথা শুনি কলে, "যোহন, যিজনৰ মই মূৰ ছেদন কৰিলোঁ, তেওঁহে উঠিল।" 17কিয়নো হেৰোদে নিজে মানুহ পঠিয়াই
যোহনক ধৰি আনি বন্দীশালত বন্ধ কৰি ৰাখিছিল৷ এইদৰে তেওঁক বন্দী কৰাৰ কাৰণ আছিল হেৰোদিয়া, যি জনী তেওঁৰ নিজ ভাই ফিলিপৰ
ভাৰ্যা আছিল আৰু এই হেৰোদিয়াৰ বাবে কৰিছিল কিয়নো হেৰোদে হেৰোদিয়াক বিয়া কৰাইছিল৷

18কিয়নো যোহনে হেৰোদক কৈছিল, "তুমি ভাইৰ পত্নীক নিজৰ লগত স্ত্ৰীৰূপে যে ৰাখিছা, এয়া বিধি সন্মত নহয়।" 19এই কাৰণে হেৰোদিয়া
তেওঁৰ বিৰোধী হ'ল, আৰু তেওঁক বধ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে, কিন্তু নোৱাৰিলে। 20কিয়নো হেৰোদে যোহনক ভয় কৰিছিল আৰু জানিছিল যে
যোহন এজন ধাৰ্ম্মিক আৰু পবিত্ৰ লোক৷ সেয়েহে হেৰোদে তেওঁক নিৰাপদে ৰাখিবলৈ যত্ন কৰিছিল৷ যেতিয়া তেওঁ যোহনৰ শিক্ষা শুনিছিল,
তেতিয়া সেই শিক্ষাই তেওঁক বিচলিত কৰিছিল আৰু আনন্দেৰে তেওঁৰ কথা শুনিছিল।

21কিন্তু এনে এটা দিন আহিল, সেই দিনা হেৰোদিয়াই নিজৰ কাৰণে কাম কৰিবলৈ এক সুযোগ পালে: হেৰোদে নিজৰ জন্ম দিনৰ দিনা তেওঁৰ
বিষয়া, সেনাপতি, আৰু গালীলৰ প্ৰধান লোক সকলক নৈশ-ভোজলৈ নিমন্ত্ৰন কৰিছিল৷ 22তাতে হেৰোদিয়াৰ আপোন জীয়েক ভিতৰলৈ আহি
নাচি, হেৰোদ আৰু তেওঁৰে সৈতে ভোজনত বহা সকলক সন্তুষ্ট কৰিলে৷ তেতিয়া ৰজাই তাইক কলে, "তুমি যি ইচ্ছা কৰা মোক খোজা, মই তাকে
তোমাক দিম।"

23আৰু শপত খাই তাইক কলে, "মোক যিহকে খোজা, মই তাকেই দিম, আনকি মোৰ ৰাজ্যৰ আধা অংশও মই দিম৷" 24তেতিয়া তাই বাহিৰলৈ
গৈ নিজৰ মাকক সুধিলে, "মই কি খুজিম?" তেওঁ কলে, "যোহন বাপ্তাইজকৰ মূৰ।" 25তেতিয়া তাই বেগাই ৰজাৰ ওচৰলৈ আহি কলে "মই
এতিয়াই যোহন বাপ্তাইজকৰ মূৰটো এখন থালত আনি মোক দিয়াটো ইচ্ছা কৰোঁ।"

26তাতে ৰজা শোকাতুৰ হ'ল কিন্তু নিজৰ শপতৰ কাৰণে আৰু ভোজনত বহা সকলৰ সন্মুখত তাইক বঞ্চিত কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে, 27তাতে
ৰজাই যোহনৰ মূৰ আনিবলৈ ৰক্ষক সেনা এজনক আজ্ঞা দি পঠালে। তেতিয়া সেই সেনা গৈ বন্দীশালত যোহনৰ মূৰ ছেদন কৰিলে, 28আৰু
যোহনৰ মূৰটো এখন থালত আনি ছোৱালী জনীক দিলে আৰু তাই গৈ তাইৰ মাকক দিলে। 29পাছত তেওঁৰ শিষ্য সকলে এই কথা শুনিবলৈ
পোৱাত তেওঁৰ মৃতদেহটো লৈ গ'ল আৰু মৈদাম দিলে৷

পাঁচ হাজাৰ মানুহক খুউৱা৷

30পাছত পাঁচনি সকলে যীচুৰ ওচৰত গোট খালে আৰু তেওঁলোকে যি যি কৰিছিল আৰু যি যি শিকাইছিল, সেই সকলো বিষয় তেওঁৰ আগত
বৰ্ণনা কৰিলে। 31তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক কলে, "তোমালোকে অকলে এখন নিৰ্জ্জন ঠাইলৈ যোৱা আৰু তাতে কিছুকাল বিশ্ৰাম কৰা।"
কিয়নো সেই সময়ত ইমান মানুহ অহা-যোৱা কৰি আছিল যে, তেওঁলোকে অৱসৰ লবলৈ আৰু ভোজন কৰিবলৈকো জিৰণি পোৱা নাছিল।
32তেতিয়া শিষ্য সকল নাৱত উঠি অকলে নিৰ্জ্জন ঠাই এখনলৈ গ'ল।

33কিন্তু বহু মানুহে তেওঁলোকক যোৱা দেখিলে আৰু তেওঁলোকক চিনি পালে৷ সেয়েহে তেওঁলোকক দেখা লোক সকলে আটাই নগৰৰ পৰা
বামেৰে তালৈ বেগাই গ'ল, আৰু তেওঁলোকতকৈ আগে গৈ তাত উপস্থিত হ'ল। 34যেতিয়া যীচু পাৰলৈ আহিল, তেতিয়া তেওঁ বহু লোকক তাত
উপস্থিত হৈ থকা দেখিলে আৰু তেখেত সকলক দেখি তেওঁৰ মৰম লাগিল; কিয়নো তেখেত সকল ৰখীয়া নোহোৱা মেৰৰ নিচিনা আছিল৷ তেওঁ
তেখেত সকলক অনেক উপদেশ দিবলৈ ধৰিলে।

35পাছত[4] দিনৰ শেষ ভাগত তেওঁৰ শিষ্য সকল ওচৰলৈ আহি কলে, "এই ঠাই নিৰ্জন আৰু সময় বহু পলম হৈ গ'ল; 36গতিকে লোক সকলক
এতিয়া বিদায় দিয়ক, তেতিয়া তেখেত সকলে ওচৰৰ গাঁৱলৈ গৈ নিজৰ কাৰণে খোৱা বস্তু কিনিব পাৰিব।"

37কিন্তু যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক কলে, "তোমালোকে তেখেত সকলক খাবলৈ দিয়া।" তাতে তেওঁলোকে তেওঁক কলে, "আমি গৈ দুশ
আধলিৰ পিঠা কিনি তেখেত সকলক খাবলৈ দিম নে?" 38কিন্তু তেওঁ শিষ্য সকলক কলে, "তোমালোকৰ লগত কেইটা পিঠা আছে?" পাছত
তেওঁলোকে বিচাৰ লৈ কলে, "পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছ আছে।"

39তেতিয়া কেচা ঘাঁহৰ ওপৰত সকলোকে জুম জুমকৈ বহিবলৈ তেওঁ আজ্ঞা দিলে। 40তাতে তেওঁলোকে এশ এশ আৰু পঞ্চাশ পঞ্চাশ কৰি গোট
বান্ধি বহিল। 41তেতিয়া তেওঁ সেই পাঁচটা পিঠা আৰু দুটা মাছ লৈ স্বৰ্গলৈ চাই, আশীৰ্ব্বাদ[5] কৰিলে; আৰু লোক সকলক ভগাই দিবলৈ পিঠা
ভাঙি ভাঙি শিষ্য সকলক দি থাকিল; আৰু মাছ দুটাও সকলোকে ভাগ কৰি দিলে। 42তাতে সকলোৱে খাই তৃপ্ত হ'ল। 43পাছত তেওঁলোকে
ডোখৰা-ডুখৰি পিঠা আৰু মাছবোৰ তুলি বাৰটা পাচি ভৰালে। 44সেই পিঠা ভোজন কৰা মানুহ পাঁচ হাজাৰ আছিল।

পানীৰ ওপৰত খোজ কঢ়া

45তাৰ পাচত যীচুৱে লোক সকলক বিদায় দি থাকোতে, তেওঁৰ শিষ্য সকলক নাওত উঠি তেওঁ যোৱাৰ আগতে সিপাৰে থকা বৈৎ-চৈদা নগৰলৈ
যাবৰ বাবে আগ্ৰহেৰে আজ্ঞা দিলে। 46তাৰ পাছত তেওঁ তেওঁলোকৰ পৰা বিদায় লৈ প্ৰাৰ্থনা[6] কৰিবলৈ পৰ্ব্বতৰ ওপৰলৈ গ'ল। 47সন্ধ্যা সময়ত
সেই নাও খন সাগৰৰ মাজত পাইছিল আৰু তেওঁ অকলে বামত আছিল।

48পাছত তেওঁ দেখিলে যে, শিষ্য সকলে বতাহৰ বিপৰীতে অতি কষ্টেৰে ব'ঠা বাই নাওত গৈ আছে৷ যীচুৱে নিশা চতুৰ্থ পৰ মানত, সাগৰৰ
ওপৰেদি খোজ কাঢ়ি তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ আহি, তেওঁলোকক পাছ পেলাই যাবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। 49কিন্তু সাগৰৰ ওপৰত তেওঁক খোজ কাঢ়ি
অহা দেখি তেওঁলোকে ভূত বুলি ভাবি, চিঞৰি উঠিল; 50কিয়নো তেওঁক দেখি সকলোৰে উগুল-থুগুল লাগিছিল। তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকৰ
সৈতে কথা হ'ল আৰু কলে, "সাহস ৰাখা; মইহে হয়, ভয় নকৰিবা।"

51পাছত তেওঁ শিষ্য সকলৰ লগত নাৱত উঠিল আৰু বতাহো নাইকিয়া হ'ব ধৰিলে। তাতে তেওঁলোকে মনতে অতিশয় বিস্ময় মানিলে;
52কিয়নো তেওঁলোকে পিঠাৰ বিষয়ে বুজি নাপালে, কাৰণ বুজি নাপাবলৈ তেওঁলোকৰ মন কঠিন কৰা হ'ল।

53তাৰ পাছত তেওঁলোকে পাৰ হৈ গিনেচৰৎ প্ৰদেশ পালে, আৰু তাতে নাও খন লগালে। 54আৰু তেওঁলোকে নাৱৰ পৰা নামি আহোতে সেই
ঠাইৰ মানুহবোৰে যীচুক চিনি পালে৷ 55তেওঁলোকে বেগাই গৈ সেই অঞ্চলৰ চাৰিওফালে থকা ৰোগী সকলক খাটত তুলি আনিলে, আৰু তেওঁ যি
ঠাইত আছে বুলি শুনিলে, তালৈকে ৰোগী সকলক নিবলৈ ধৰিলে।

56তেওঁ যি যি নগৰ আৰু গাঁৱলৈ গৈছিল, সেই সকলো ঠাইতে নৰিয়া সকলক হাটে-বজাৰে থলে, আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিলে যাতে তেওঁলোকে তেওঁৰ
কাপোৰৰ দহি মাথোন চুবলৈ পায়; এইদৰে যিমানে চুলে, সকলোৱে ৰক্ষা পালে।

6:1 [1]
6:12 [2]
6:14 [3]
6:35 [4]
6:41 [5]
6:46 [6]

৬ অধ্যায়। 7

অশুচিতাৰ বিষয়ে শিক্ষা

1তাৰ পাছত যিৰূচালেমৰ পৰা অহা কেইজনমান বিধানৰ অধ্যাপক ফৰীচী সকলৰ সৈতে আহি যীচুৰ ওচৰত গোট খালে৷

2তেওঁলোকে তেওঁৰ কেইজনমান শিষ্যক অশুচি অৰ্থাৎ হাত নুধুৱাকৈ ভোজন কৰা দেখিছিল। 3কিয়নো ফৰীচী আৰু আন ইহুদী সকলে হাত
ভালকৈ নুধুলে ভোজন নকৰে; এই নিয়মক তেওঁলোকে বৃদ্ধ সকলৰ পুৰুষে পুৰুষে চলি অহা বিধিৰ নিচিনাকৈ মানি চলে। 4আৰু বজাৰৰ পৰা
আহি গা নোধোৱা পৰ্যন্ত তেওঁলোকে ভোজন নকৰে৷ ইয়াৰ উপৰিও তেওঁলোকে মানি চলিবলৈ গ্ৰহণ কৰা বহু ৰীতি আছে অৰ্থাৎ তেওঁলোকে
ব্যৱহাৰ কৰা বাটি, লোটা, পিতলৰ পাত্ৰ আদিৰ লগতে ভোজন-শয়ন কৰা ঠাইবোৰ পানীৰে ধুই লোৱা নিয়মবোৰো কঠোৰ ভাবে পালন কৰে।

5তেতিয়া ফৰীচী আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকলে তেওঁক সুধিলে, "আপোনাৰ শিষ্য সকলে বৃদ্ধ সকলৰ পুৰুষে পুৰুষে চলি অহা বিধিৰ দৰে
আচৰণ নকৰি, অশুচি হাতেৰে কিয় ভোজন কৰে?"

6তেতিয়া তেওঁ ক'লে, "আপোনালোক কপটীয়া সকলৰ বিষয়ে যিচয়াই ভালকৈয়ে ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰিছিল, তেওঁ লিখিছিল-

'এই মানুহবোৰে ওঁঠেৰে মোক সন্মান কৰে,

কিন্তু তেওঁলোকৰ অন্তৰ মোৰ পৰা দুৰৈত থাকে।

7তেওঁলোকে অনৰ্থকৰূপে মোক ভক্তি কৰে,

আৰু মানুহৰ বিধিবোৰ উপদেশ বুলি শিকায়।'

8" আপোনালোকে ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা এৰি, লোক সকলৰ পুৰুষে পুৰুষে চলি অহা বিধি মানিছে। " 9তেওঁ পুণৰ ক'লে, " আপোনালোকে
আপোনালোকৰ পুৰুষে পুৰুষে চলি অহা বিধি মানিবলৈ, ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা ভালকৈয়ে অগ্ৰাহ্য কৰিছে। 10কিয়নো মোচিয়ে ক'লে, 'তুমি তোমাৰ
পিতৃ-মাতৃক সন্মান কৰা' আৰু 'যি কোনোৱে পিতৃ-মাতৃৰ অহিতে কু-বচন বোলে, তেওঁ নিশ্চয়ে মৰক।'

11কিন্তু আপোনালোকে কয়-'যি কোনোৱে নিজৰ পিতৃ বা মাতৃক কয়, "মোৰ যি যি বস্তু আপোনালোকৰ সহায় হব পাৰে, সেইবোৰ কৰ্ব্বান[1]
কৰা হৈছে; 12তেন্তে তেওঁ পিতৃ বা মাতৃক পুনৰ সন্মান কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই; 13এইদৰে আপোনালোকে পুৰুষে পুৰুষে প্ৰচলিত হৈ অহা বিধিৰ
কাৰণে ঈশ্বৰৰ বাক্য মূল্যহীন কৰিছে। ইয়াৰ উপৰিও এনে ধৰণৰ বহু কাম আপোনালোকে কৰে।"

14পাছত যীচুৱে লোক সকলক ওচৰলৈ মাতি আনি আকৌ ক'লে-"আপোনালোক সকলোৱে মোৰ কথা শুনক আৰু বুজি লওঁক। 15বাহিৰৰ
পৰা মানুহৰ ভিতৰলৈ সোমাই অশুচি কৰিব পৰা কোনো বস্তু নাই; কিন্তু মানুহৰ ভিতৰৰ পৰা যি যি বাহিৰলৈ ওলাই, সেইবোৰেহে মানুহক অশুচি
কৰে। *[2] 16কাৰোবাৰ যদি শুনিবলৈ কাণ আছে, তেওঁ শুনক।

17পাছত তেওঁ লোক সকলৰ ওচৰৰ পৰা গৈ ঘৰত সোমাল, তেতিয়া তেওঁৰ শিষ্য সকলে সেই দৃষ্টান্তটোৰ অৰ্থ তেওঁক সুধিলে। 18তাতে যীচুৱে
তেওঁলোকক ক'লে, " তোমালোকো ইমান অবুজ নে? বাহিৰৰ পৰা মানুহৰ ভিতৰলৈ যিবোৰ বস্তু সোমায়, সেইবোৰে মানুহক অশুচি কৰিব
নোৱাৰে, 19কিয়নো সেইবোৰ বস্তু চিত্তত সোমাই নাযায়, সেইবোৰ পেটত সোমাই শৌচৰ দ্বাৰা বাহিৰ হৈ যায়; এই কথাষাৰো তোমালোকে বুজা
নাই নে?" এইদৰে তেওঁ খাব পৰা সকলো বস্তুকে শুচি বুলি ক'লে। 20তেওঁ পুনৰ ক'লে, "মানুহৰ পৰা যি ওলায় সেইবোৰে মানুহক অশুচি কৰে।
21কিয়নো ভিতৰৰ পৰা, অৰ্থাৎ মানুহৰ চিত্তৰ পৰা কু-চিন্তা, ব্যভিচাৰ, চুৰ, নৰবধ, 22পৰস্ত্ৰী গমণ, লোভ, দুষ্টতা, ছল, কামাভিলাষ, কু-দৃষ্টি,
নিন্দা, অহংকাৰ, মুৰ্খতা, এইবোৰ ওলায়। 23এই সকলো মন্দ ভিতৰৰ পৰা ওলায়; আৰু এইবোৰেই মানুহক অশুচি কৰে।"

এজনী পৰজাতি তিৰোতাৰ জীয়েকক সুস্থ কৰা

24পাছত তেওঁ তাৰ পৰা উঠি, তুৰ আৰু চীদোনৰ সীমালৈ আতৰি গ'ল। তাতে এটা ঘৰত সোমাই, কোনেও নজনাকৈ থাকিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে,
কিন্তু লুকাই থাকিব নোৱাৰিলে। 25যি গৰাকী তিৰোতাৰ জীয়েকক অশুচি আত্মাই ধৰিছিল, সেই গৰাকী তিৰোতাই যীচুৰ বিষয়ে শুনি ওচৰলৈ
আহি তেওঁৰ চৰণত পৰিল। 26সেই তিৰোতা গৰাকী গ্ৰীক আছিল আৰু জাতিত চৰফৈনীকীয়া। তাইৰ জীয়েকৰ পৰা ভুত খেদাবলৈ তাই তেওঁক
মিনতি কৰিলে।

27তেতিয়া তেওঁ তাইক ক'লে, "প্ৰথমে ল'ৰাহঁত খাই তৃপ্ত হওঁক; কিয়নো ল'ৰাহঁতৰ খোৱা বস্তু কুকুৰৰ আগত পেলাই দিয়া ভাল নহয়।" 28কিন্তু
তাই উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, "হয় প্ৰভু, মেজৰ তলত থকা কুকুৰে ল'ৰাহঁতৰ উফৰি পৰাবোৰ খাবলৈ পায়।"

29তাতে তেওঁ তাইক ক'লে, "এই কথাৰ কাৰণে তুমি যোৱা, তোমাৰ জীয়েৰাৰ পৰা ভুত বাহিৰ হৈ ওলাই গ'ল।" 30পাছে, তাই নিজৰ ঘৰলৈ গৈ
দেখিলে যে, ছোৱালী জনী শয্যাত শুই আছে আৰু ভুত ওলাই গুচি গ'ল।

কলা আৰু খোনা মানুহ এজনক সুস্থ কৰা

31আকৌ তেওঁ তুৰৰ সীমাৰ পৰা ওলাই, চীদোন হৈ দিকাপলিৰ সীমাৰ মাজেদি গালীল সাগৰলৈ আহিল। 32তেতিয়া মানুহবোৰে কলা আৰু
খোনা মানুহ এজনক তেওঁৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল আৰু মানুহ জনৰ গাত হাত দিবলৈ তেওঁক বিনয় কৰিলে।

33তেতিয়া তেওঁ সেই মানুহ জনক ভিৰৰ মাজৰ পৰা আতৰাই নিলে আৰু মানুহ জনৰ কাণ দুখনত আঙুলি দি; 34থুইৰে জিভা চুই স্বৰ্গলৈ চাই
হুমুনিয়াহ কাঢ়ি ক'লে-"ইফফাথা" অৰ্থাৎ "মুকলি হওঁক"। 35তেতিয়া তেওঁৰ কাণ মুকলি হ'ল; আৰু জিভাৰো বান্ধ আতৰিল, তেওঁ পোন হৈ
কথা ক'বলৈ ধৰিলে।

36পাছত এই কথা কাকো নক'বলৈ তেওঁ তেওঁলোকক আজ্ঞা দিলে; কিন্তু তেওঁ যিমানেই নিষেধ কৰিলে, সিমানেই অধিককৈ তেওঁলোকে
ঘোষণাহে কৰিবলৈ ধৰিলে; 37আৰু তেওঁলোকে অতিশয় বিস্ময় মানি ক'লে, "তেওঁ সকলোবোৰ ভালদৰেই কৰিলে; তেওঁ কলাকো শুনিবলৈ
আৰু বোবাকো কথা ক'বলৈ শক্তি দিয়ে।"

7:11 [1]
7:15 [2]

৭ অধ্যায় 8

প্ৰায় চাৰি হাজাৰ মানুহক খাবলৈ দিয়া

1সেই সময়ত[1] বহু মানুহ দলে দলে আহি গোট খাব ধৰিলে, কিন্তু তেওঁলোকৰ খাবলৈ একো নাছিল৷ তেতিয়া যীচুৱে নিজৰ শিষ্য সকলক
ওচৰলৈ মাতি ক'লে, 2"এই লোক সকললৈ মোৰ মৰম লাগিছে; কিয়নো এওঁলোক মোৰ লগত আজি তিনি দিন ধৰি আছে আৰু এওঁলোকৰ
লগত খাবলৈ একো নাই। 3যদি মই তেওঁলোকক নিজৰ নিজৰ ঘৰলৈ লঘোনে বিদায় দিওঁ, তেন্তে বাটত হয়তো অচেতন হৈ যাব! কিয়নো
কোনো কোনো লোক দুৰৈৰ পৰা আহিছে।" 4তেতিয়া তেওঁৰ শিষ্য সকলে তেওঁক ক'লে, "এই লোক সকল তৃপ্ত হব পৰাকৈ এনে নিৰ্জন ঠাইত
ইমানবোৰ পিঠা আমি ক'ৰ পৰা যোগাৰ কৰিব পাৰিম?”

5তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক সুধিলে, " তোমালোকৰ কেইটা পিঠা আছে? "তেওঁলোকে ক'লে, " সাতোটা। " 6তেতিয়া তেওঁ লোক সমুহক
মাটিত বহিবলৈ আজ্ঞা দিলে। পাছত তেওঁ সেই সাতোটা পিঠা লৈ স্তুতি কৰি, ভাঙি বিলাই দিবলৈ তেওঁৰ শিষ্য সকলক দিলে; তাতে তেওঁলোকে
লোক সমুহক বিলাই দিলে।

7আৰু তেওঁলোকৰ লগত অলপ সৰু মাছো আছিল; তেওঁ সেই মাছখিনিকো আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে আৰু বিলাই দিবলৈ ক'লে। 8তাতে লোক
সকলে খাই তৃপ্ত হ'ল। তাৰ পাছত তেওঁলোকে ৰৈ যোৱা টুকুৰাবোৰৰ সাতোটা ভৰা পাচি তুলি ল'লে। 9তাতে তেওঁলোক প্ৰায় চাৰি হাজাৰ মানুহ
আছিল। পাছত যীচুৱে তেওঁলোকক বিদায় দিলে, 10তাৰ পাছত তেওঁ শিষ্য সকলৰ সৈতে নাৱত উঠিল আৰু দলমনুথাৰ অঞ্চললৈ গ'ল।

ফৰীচী সকলৰ শিক্ষালৈ সাৱধান কৰোৱা

11তেতিয়া[2] ফৰীচী সকল ওলাই আহিল আৰু তেওঁৰে সৈতে তৰ্ক-বিতৰ্ক কৰিবলৈ ধৰিলে। তেওঁলোকে তেওঁক পৰীক্ষা কৰাৰ উদ্দেশ্যে স্বৰ্গৰ
পৰা কোনো এটা চিন বিচাৰিলে। 12তাতে তেওঁ আত্মাত বৰকৈ হুমুনিয়াহ পেলাই ক'লে, " এই কালৰ লোক সকলে কিয় চিন বিচাৰে? মই
তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, এই কালৰ লোক সকলক কোনো চিন দিয়া নহ'ব। " 13পাছে তেওঁ তেওঁলোকক এৰি আকৌ নাৱত উঠি সিপাৰলৈ
গুচি গ'ল।

14তেতিয়া শিষ্য সকলে লগত পিঠা ল'বলৈ পাহৰিলে। তেওঁলোকৰ লগত এটা পিঠাৰ বাহিৰে নাৱত একোৱেই নাছিল । 15এনেতে তেওঁ সতৰ্ক
কৰি তেওঁলোকক আজ্ঞা দি ক'লে, " চাবা, তোমালোকে ফৰীচী সকলৰ খমিৰ আৰু হেৰোদৰ খমিৰলৈ সাৱধান হ'বা। "

16তাতে শিষ্য সকলে ইজনে সিজনে যুক্তি সহকাৰে কোৱা-মেলা কৰি ক'লে, " অ! আমাৰ পিঠা নাই। " 17যীচুৱে এই বিষয়ে জানিবলৈ পোৱাত
তেওঁলোকক ক'লে, " তোমালোকৰ পিঠা নোহোৱা হেতুকে, তোমালোকে কিয় যুক্তি তৰ্ক কৰিছা? তোমালোকে এতিয়ালৈকে বুজি পোৱা নাই
নে? এতিয়ালৈকে তোমালোকৰ হৃদয় কঠিন কৰি ৰাখিছা নে?

18তোমালোকৰ চকু আছে কিন্তু নেদেখা? তোমালোকৰ কাণ আছে কিন্তু নুশুনা? তোমালোকৰ মনত নপৰে নে? 19মই যেতিয়া পাঁচ হাজাৰ
মানুহৰ মাজত পাঁচটা পিঠা ভাঙি দিছিলোঁ, তেতিয়া তোমালোকে ৰৈ যোৱা টুকুৰা-টুকুৰিবোৰৰ কেইটা পাচি তুলি লৈছিলা? "তেওঁলোকে ক'লে,
" বাৰটা। "

20" আৰু যেতিয়া চাৰি হাজাৰ মানুহৰ মাজত সাতোটা পিঠা ভাঙি দিছিলোঁ, তেতিয়া তোমালোকে ৰৈ যোৱা টুকুৰা-টুকুৰিবোৰৰ কেইটা পাচি
তুলি লৈছিলা? "তেওঁলোকে ক'লে, " সাতোটা। " 21তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, " তেন্তে তোমালোকে এতিয়ালৈকে বুজা নাই নে? "

এজন অন্ধক চকু দিয়া

22পাছত তেওঁলোক বৈৎচৈদা গাঁৱলৈ আহিল৷ লোক সকলে এজন মানুহক যীচুৰ ওচৰলৈ আনিলে আৰু তেওঁক চুই দিবলৈ বিনয় কৰিলে।
23তেতিয়া তেওঁ সেই অন্ধ জনক হাতত ধৰি গাঁৱৰ বাহিৰলৈ লৈ গ'ল। তাতে তেওঁৰ চকুত থুই দিলে আৰু শৰীৰ চুই সুধিলে-" কিবা দেখিছা নে?
"

24তেতিয়া তেওঁ চকু তুলি চাই ক'লে, " লোক সকলক দেখা পাইছো; কিন্তু তেওঁলোক খোজকাঢ়ি ফুৰা গছৰ নিচিনা। " 25তেতিয়া যীচুৱে তেওঁৰ
চকু পুনৰ হাতেৰে স্পৰ্শ কৰিলে আৰু তেওঁ চকু মেলি দিয়াত, সকলো পুনৰুদ্ধাৰ হোৱা পালে আৰু সকলোকে স্পষ্ট কৈ দেখিলে। 26পাছত
যীচুৱে তেওঁক নিজৰ ঘৰলৈ পঠাই দি ক'লে, " নগৰত নোসোমাবা। "

যীচু সেই অভিষিক্ত জনা; যীচুৱে নিজৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে জনোৱা

27পাছত[3] যীচু তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ সৈতে চীজাৰিয়া ফিলিপীৰ গাওঁবোৰলৈ ওলাই গ'ল৷ বাটত তেওঁ নিজৰ শিষ্য সকলক সুধিলে, " মানুহবোৰে মোক কোন বুলি কয়?” 28তেতিয়া তেওঁলোকে ক'লে-"কিছুমানে যোহন বাপ্তাইজক; কিছুমানে 'এলিয়া;' আৰু আন কিছুমানে ভাববাদী সকলৰ মাজৰ এজন বুলি কয়।'

29তেতিয়া তেওঁলোকক সুধিলে, " কিন্তু তোমালোকে নো মোক কোন বুলি ভাবা? "পিতৰে উত্তৰ দি তেওঁক ক'লে, " আপুনি খ্ৰীষ্ট, সেই অভিষিক্ত জন। " 30তেতিয়া তেওঁৰ বিষয়ে তেওঁলোকে কাৰো আগত নকবৰ বাবে, তেওঁ তেওঁলোকক নিষেধ কৰিলে।

31তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক কবলৈ ধৰিলে যে, মানুহৰ পুত্ৰই বহু কষ্ট ভোগ কৰিব লাগিব, তেওঁ পৰিচাৰক সকলৰ দ্বাৰা পৰিত্যসক্ত হ'ব আৰু প্ৰধান পুৰোহিত আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকলে তেওঁক বধ কৰিব; তাতে তিনি দিনৰ দিনা পুনৰাই জীয়াই উঠিব লাগিব। 32তেওঁ এই কথা স্পষ্টভাৱে ক'লে। তেতিয়া পিতৰে তেওঁক এফলীয়াকৈ নি, অনুযোগ কৰিব ধৰিলে।

33কিন্তু তেওঁ ঘুৰি, নিজৰ শিষ্য সকলক চাই পিতৰক অনুযোগ কৰি ক'লে, " মোৰ ওচৰৰ পৰা গুচি যা চয়তান! তই ঈশ্বৰৰ কথা নাভাবি, মানুহৰ কথাহে ভাবিছ। " 34পাছত তেওঁ নিজৰ শিষ্য সকলৰ সৈতে লোক সমুহক ওচৰলৈ মাতি আনি ক'লে, " কোনোৱে যদি মোৰ পাছত আহিবলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁ নিজকে নিজে দমন কৰক, আৰু নিজৰ ক্ৰুচ তুলি[4] লৈ মোৰ পাছে পাছে আহক।

35কিয়নো যি কোনোৱে নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব খোজে, তেওঁ তাক হেৰুৱাব; কিন্তু যি কোনোৱে মোৰ আৰু শুভবাৰ্ত্তাৰ কাৰণে নিজৰ প্ৰাণ হেৰুৱায়, তেওঁ সেই প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব।[5] 36কাৰণ কোনো এজন মানুহে গোটেই জগত খন পোৱাৰ পাছতো যদি নিজৰ প্ৰাণ হেৰুৱাই, তেন্তে তেওঁৰ কি লাভ? 37কিয়নো মানুহে আপোন প্ৰাণৰ সলনি কি দিব পাৰে?

38কাৰণ এই কালৰ ব্যভিচাৰী আৰু পাপী লোকৰ সন্মুখত যি কোনোৱে মোক আৰু মোৰ বাক্যত লাজ পায়, মানুহৰ পুত্ৰ যেতিয়া দূত সকলৰ সৈতে তেওঁৰ পিতৃৰ প্ৰভাৱেৰে আহিব, তেতিয়া তেৱোঁ সেই মানুহত লাজ পাব।"

8:1 [1]
8:11 [2]
8:27 [3]
8:34 [4]
8:35 [5]

৮ অধ্যায় 9

1যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, ইয়াত উপস্থিত থকা লোক সকলৰ মাজৰ কিছুমানে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য পৰাক্ৰমেৰে অহা নেদেখালৈকে মৃত্যুৰ সোৱাদ নাপাব।"

যীচুৱে অন্য ৰূপ ধৰা

2তাৰ[1] ছদিনৰ পাছত যীচুৱে কেৱল পিতৰ, যাকোব আৰু যোহনক লগত লৈ এটা ওখ পৰ্বতৰ ওপৰলৈ উঠি গ'ল; তাতে তেওঁলোকৰ সন্মুখত তেওঁ ৰূপান্তৰিত হ'ল। 3তেওঁৰ বস্ত্ৰ উজ্জ্বল আৰু এনে বগা হৈছিল যে জগতৰ কোনো ধোবাই তেনে বগা কৰিব নোৱাৰে।

4তেতিয়া মোচিৰ সৈতে এলিয়াই তেওঁলোকক দেখা দিলে, আৰু যীচুৰ লগত কথা-বতৰা হ'ল। 5তাতে পিতৰে মাত লগাই যীচুক ক'লে, ৰব্বি, ইয়াত থকা আমাৰ ভাল; আমি আপোনালৈ এটা, মোচিলৈ এটা, এলিয়াৰ বাবে এটাকৈ তিনিটা পঁজা সাজোঁ। 6কিয়নো কি কব লাগিছিল, সেই বিষয়ে পিতৰে নাজানিছিল; কাৰণ তেওঁলোকৰ বৰ ভয় লাগিছিল।

7তেতিয়া এডোখৰ মেঘে তেওঁলোকক ছাঁ কৰি ধৰিলে; আৰু সেই মেঘৰ পৰা এই বাণী শুনা গ'ল, "এওঁ মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ, এওঁৰ কথা শুনা।"
8পাছত তেওঁলোকে অকস্মাতে চাৰিওফাললৈ চাই, যীচুৰ বাহিৰে আন কাকো দেখা নাপালে৷

9পাছত তেওঁলোক পৰ্ব্বতৰ পৰা নামি আহোতে, যীচুৱে তেওঁলোকক এই আজ্ঞা দিলে, "তোমালোকে যি যি দেখিলা, মানুহৰ পুত্ৰ মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা পুনৰায় নুঠালৈকে এই বিষয়ে কাকো নক'বা। 10তাতে তেওঁলোকে সেই কথা মানি ললে কিন্তু ‘মৃত্যুৰ পৰা পুনৰুত্থান’ কি হয়, এই বিষয়ে নিজৰ মাজতে সুধা-সুধি কৰিলে।

11পাছত তেওঁলোকে যীচুক সুধিলে, " এলিয়া প্ৰথমে আহিব লাগে বুলি অধ্যাপক সকলে কিয় কয়? " 12তাতে তেওঁ তেওঁলোকক ক’লে, " এই কথা বাস্তৱিক যে এলিয়াই প্ৰথমে আহি সকলোকে পুনঃপ্ৰতিষ্ঠা কৰে; তেনেহ'লে মানুহৰ পুত্ৰৰ বিষয়েও নো কেনেকৈ লিখা আছে যে, তেওঁ অনেক দুখভোগ কৰিব আৰু তেওঁক অৱহেলা কৰা হ’ব? 13কিন্তু মই তোমালোকক কওঁ যে, এলিয়া আহিল আৰু তেওঁৰ বিষয়ে যেনেকৈ লিখা আছে, তেনেকৈ মানুহবোৰে নিজ ইচ্ছা অনুসাৰে তেওঁ লৈ কৰিলে। "

ভুতে ধৰা এটা ল’ৰাক সুস্থ কৰা

14পাছত যেতিয়া তেওঁলোক অন্য শিষ্য সকলৰ ওচৰলৈ আহিল, তেতিয়া তেওঁলোকৰ চাৰিওফালে অলেখ মানুহে আহি ভিৰ কৰি থকা দেখিলে আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকলে তাতে তেওঁলোকৰ সৈতে তৰ্ক-বিতৰ্ক কৰি আছিল। 15তেতিয়া লোক সকলে যীচুক দেখি অতিশয় চমৎকৃত হ'ল আৰু তেওঁৰ ওচৰলৈ বেগাই গৈ তেওঁক আদৰণি জনালে৷ 16তেতিয়া তেওঁ শিষ্য সকলক সুধিলে, " তোমালোকে এওঁলোকৰ লগত কি বিষয়ত তৰ্ক-বিতৰ্ক কৰি আছা? "

17তেতিয়া লোক সমূহৰ মাজৰ পৰা এজন লোকে তেওঁক উত্তৰ দিলে, " হে গুৰু, মই আপোনাৰ ওচৰলৈ মোৰ পুত্ৰক আনিলো; অশুচি আত্মাই তাৰ তাত প্ৰৱেশ কৰি তাক কথা কবলৈ বাধা কৰে৷ 18সেই কাৰণে তাৰ কঁপনি উঠে আৰু তাক তললৈ পেলাই দিয়ে; তাৰ মুখৰ পৰা ফেন ওলায় আৰু য’তে তাক ধৰে, ত’তে তাক আছাৰ মাৰি পেলায়; তাৰ মুখেদি ফেন ওলায়, আৰু দাঁত কৰচে। সি খীণাই গৈছে; সেয়েহে তাক খেদাবলৈ আপোনাৰ শিষ্য সকলৰ আগত নিবেদন কৰিছিলোঁ, কিন্তু তেওঁলোকে নোৱাৰিলে। 19তেতিয়া যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক’লে, "হে অল্পবিশ্বাসী বংশ, মই তোমালোকৰ লগত কিমান কাল থাকিম? কিমান কালনো তোমালোকক সহিম? তেওঁক মোৰ ওচৰলৈ আনা৷"

20তাতে তেওঁলোকে লৰা জনক তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিলে আৰু সেই আত্মাই যীচুক দেখাৰ লগে লগে লৰা জনক মুচৰি পেলালে, তাতে সি মাটিত পৰি মুখেদি ফেন উলিয়াই, ছটফটাবলৈ ধৰিলে। 21তেতিয়া যীচুৱে লৰা জনৰ দেউতাকক সুধিলে, "ইয়াৰ এনে অৱস্থা হোৱা কিমান দিন হ’ল?" তাতে তেওঁ ক’লে, "শিশু কালৰে পৰা হৈছে; 22আৰু এই আত্মাই তাক নষ্ট কৰিবলৈ বাৰে বাৰে জুই আৰু পানীতো পেলায়; কিন্তু আপুনি যদি কিবা কৰিব পাৰে তেন্তে আমালৈ কৃপা কৰি উপকাৰ কৰক।"

23তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ক’লে, "'যদি পাৰে বুলি ক'লা যে! বিশ্বাস কৰা জনৰ বাবে সকলো সম্ভৱ।"[2] 24তেতিয়া সেই ল’ৰা জনৰ বাপেকে ৰিঙিয়াই ক’লে, "বিশ্বাস কৰিছোঁ; মোৰ অবিশ্বাসৰ প্ৰতিকাৰ কৰক!" 25তেতিয়া যীচুৱে মানুহৰ দলটোক একেলগে ল’ৰি অহা দেখি, সেই অশুচি আত্মাক দাবী দি ক’লে, "হে বোবা আৰু কলা আত্মা, মই তোক আজ্ঞা দিছোঁ, তই ইয়াৰ পৰা বাহিৰ ওলাই যা; পুনৰ ইয়াত প্ৰৱেশ নকৰিবি।" 26তেতিয়া সি আটাহ পাৰি লৰা জনক বৰকৈ মোচোৰা মাৰি বাহিৰ ওলাল; আৰু ল’ৰা জন দেখিবলৈ মৰাৰ নিচিনা হোৱাত, বহুত মানুহে ক’লে, "সি মৰিল।" 27কিন্তু যীচুৱে হাতত ধৰি তাক উঠালে আৰু সি উঠি বহিল।

28পাছত তেওঁ ঘৰৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰোতে তেওঁৰ শিষ্য সকলে গুপুতে তেওঁক সুধিলে, "আমি সেই আত্মাটোক কিয় খেদাব নোৱাৰিলোঁ?"
29তাতে তেওঁ তেওঁলোকক ক’লে, "প্ৰাৰ্থনাৰ অবিহনে আন কোনো উপায়েৰে এইবিধক খেদাব নোৱাৰি।"

যীচুৱে নিজৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে দ্বিতীয় বাৰ জনোৱা

30পাছত তেওঁলোকে সেই ঠাইৰ পৰা ওলাই, গালীলৰ মাজেদি যাত্ৰা কৰিলে, কিন্তু যীচুৱে ইচ্ছা কৰিছিল, তেওঁলোকৰ যাত্ৰাৰ কথা কোনেও যেন নাজানে। 31কিয়নো তেওঁ নিজৰ শিষ্য সকলক শিক্ষা দি কৈছিল, বোলে "মানুহৰ পুত্ৰক মানুহবোৰৰ হাতত শোধাই দিয়া হ’ব, তেওঁলোকে তেওঁক বধ কৰিব আৰু বধ কৰাৰ তিন দিনৰ পাছত তেওঁ পুনৰায় উঠিব।" 32কিন্তু তেওঁলোকে সেই কথা নুবুজিলে, আৰু তেওঁক সুধিবলৈকো ভয় কৰিলে।

নম্ৰতা আৰু প্ৰেমৰ বিষয়ে শিক্ষা

33এইদৰে তেওঁলোক কফৰনাহূমলৈ আহিল। পাছত তেওঁ ঘৰ সোমাই তেওঁলোকক সুধিলে, তোমালোকে বাটত কি কোৱা-মেলা কৰিছিলা?
34কিন্তু তেওঁলোক নিজম দি থাকিল; কিয়নো কোন শ্ৰেষ্ঠ,[3] সেই বিষয়ে বাটত তেওঁলোকে পৰস্পৰে কোৱা-মেলা কৰি আহিছিল। 35তাতে তেওঁ বহিল, আৰু বাৰ জন পাঁচনিক মাতি ক’লে, কোনোৱে যদি প্ৰথম হ’বলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁ সকলোৰে শেষ আৰু সকলোৰে পৰিচাৰক হ’ব।

36তেতিয়া তেওঁ শিশু এজনক লৈ আহিল আৰু তেওঁলোকৰ মাজত থলে৷ 37তাৰ পাছত তাক কোলাত লৈ তেওঁলোকক ক’লে, "যি কোনোৱে এনে শিশু এটিক মোৰ নামেৰে গ্ৰহণ কৰে; তেওঁ মোকেই গ্ৰহণ কৰে আৰু যি কোনোৱে মোক গ্ৰহণ কৰে, তেওঁ মোক পঠোৱা জনক গ্ৰহণ কৰে।"

38তেতিয়া যোহনে তেওঁক ক’লে, "হে গুৰু, আপোনাৰ নামেৰে ভুতবোৰক খেদোৱা এজনক আমি দেখিলোঁ; কিন্তু তেওঁ আমাৰ পাছে পাছে
নহাত, আমি তেওঁক নিষেধ কৰিলোঁ।" 39তেতিয়া যীচুৱে ক’লে, "তেওঁক নিষেধ নকৰিবা; কিয়নো মোৰ নামেৰে পৰাক্ৰম কাৰ্য কৰাৰ পাছত,
সোনকালে মোৰ নিন্দা কৰিব পৰা কোনো নাই।

40কাৰণ যি জন আমাৰ বিপক্ষ নহয়, তেওঁ আমাৰ সপক্ষ। 41যি কোনোৱে খ্ৰীষ্টৰ লোক বুলি তোমালোকক এবাটি পানীকে খুৱায়, মই
তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, তেওঁ নিজৰ পুৰস্কাৰ কোনোমতে নেহেৰুৱাব।

42কিন্তু যি কোনোৱে মোত বিশ্বাস কৰা এই শিশু সকলৰ মাজৰ এজনৰো বিঘিনি জন্মায়, তেওঁৰ ডিঙিত জাঁত আঁৰি, সাগৰত পেলাই দিয়াই
তেওঁৰ বাবে ভাল হ'ব। 43-44যদি তোমাৰ হাত, তোমাৰ বিঘিনিৰ কাৰণ হয়, তেনেহলে সেই হাত কাটি পেলোৱা; দুহতীয়া হৈ নৰকৰ নুনুমুৱা
জুইলৈ যোৱাতকৈ, কোঙা হৈ জীৱনত সোমোৱা তোমাৰ ভাল।

45-46যদি তোমাৰ ভৰি, তোমাৰ বিঘিনিবোৰৰ কাৰণ হয়, তেনেহলে সেই ভৰি কাটি পেলোৱা; দুটা ভৰিৰে নৰকত পেলোৱা হোৱাতকৈ, খোৰা হৈ
জীৱনত সোমোৱা তোমাৰ ভাল।

47আৰু তোমাৰ চকুৱো যদি তোমাৰ বিঘিনিৰ কাৰণ হয়, তেনেহলে তাকো উলিয়াই পেলোৱা; দু-চকুৱা হৈ, নৰকত পেলোৱা হোৱাতকৈ, এচকুৱা
হৈ, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত সোমোৱা তোমাৰ ভাল। 48কিয়নো সেই ঠাইত পোক নমৰে আৰু জুইয়ো নুনুমায়।

49কিয়নো প্ৰতিজনক অগ্নিৰূপ লোণেৰে লুণীয়া কৰা হ’ব। 50লোণ উত্তম; কিন্তু যদি লোণৰ সোৱাদ নাইকিয়া হয়, তেন্তে তাক কিহেৰে লোণীয়া
কৰা যাব? তোমালোকৰ অন্তৰত লোণ ৰাখা, আৰু পৰস্পৰে শান্তিৰে থাকা।"[4]

9:2 [1]
9:23 [2]
9:34 [3]
9:50 [4]

৯ অধ্যায় 10

ত্যাগ-পত্ৰৰ বিষয়ে শিক্ষা

1তাৰ পাছত[1] যীচুৱে সেই ঠাই এৰি যৰ্দ্দনৰ সিপাৰে থকা যিহূদীয়াৰ সীমালৈ গ’ল; আৰু লোক সকল আহি আকৌ তেওঁৰ ওচৰত গোট খালে।
তেওঁ নিজৰ অভ্যাস অনুযায়ী তেওঁলোকক পুনৰ উপদেশ দিব ধৰিলে।

2তেতিয়া ফৰীচী সকল আহি তেওঁক সুধিলে, "পুৰুষে নিজৰ তিৰোতাক ত্যাগ কৰাতো আইনসংগত হয় নে?" এই প্ৰশ্ন তেওঁক পৰীক্ষা কৰিবৰ
বাবে সুধিছিল। 3তেতিয়া তেওঁ উত্তৰ দি ক’লে, "মোচিয়ে আপোনালোকক কি আজ্ঞা দিলে?" 4তেওঁলোকে ক’লে, "এটা প্ৰমাণ-পত্ৰ লিখি দি
তাইক ত্যাগ কৰিবলৈ মোচিয়ে পুৰুষক অনুমতি দিলে।"[2]

5যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, "আপোনালোক কঠিন মনৰ লোক হোৱাৰ কাৰণে তেওঁ এই বিধি আপোনালোকৰ বাবে লিখিলে, 6কিন্তু সৃষ্টিৰ
আদিতে ঈশ্বৰে তেওঁলোকক পুৰুষ আৰু স্ত্ৰী কৰি সৃজিলে।

7'এই হেতুকে পুৰুষে নিজৰ পিতৃ-মাতৃক এৰি তেওঁৰ ভাৰ্য্যাত আসক্ত হব,

8আৰু দুয়ো এক দেহ হ’ব।[3] গতিকে তেওঁলোক, পুনৰ দুজন নহয়, কিন্তু এক-দেহ।'

9এতেকে ঈশ্বৰে যাক যোগ কৰি দিলে, তেওঁক কোনো মানুহে বিয়োগ নকৰক।"

10পাছত তেওঁলোক যেতিয়া ঘৰত আছিল, শিষ্য সকলে এই বিষয়ে আকৌ তেওঁক সুধিলে। 11তাতে তেওঁ তেওঁলোকক ক’লে, "যি মানুহে
নিজৰ ভাৰ্য্যাক ত্যাগ কৰি আন এজনীক বিয়া কৰায়, তেওঁ তাইৰ বিৰুদ্ধে ব্যভিচাৰ কৰে। 12আৰু যদি তাই নিজৰ স্বামীক ত্যাগ কৰি আন
লোকৰ সৈতে বিয়া হয়, তেন্তে তায়ো ব্যভিচাৰ কৰে।"

শিশু সকলক আশীৰ্ব্বাদ কৰা

13পাছত[4] লোক সকলে শিশুবোৰক স্পৰ্শ কৰাৰ আশাৰে তেওঁৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল, কিন্তু তেওঁৰ শিষ্য সকলে তেওঁলোকক বাধা দিলে।
14তেতিয়া যীচুৱে দেখা পাই তেওঁলোকৰ ওপৰত কুপিত হৈ ক'লে, "শিশু সকলক মোৰ ওচৰলৈ আহিব দিয়া, নিষেধ নকৰিবা; কিয়নো ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য এওঁলোকৰ নিচিনা এজনৰ বাবেহে।

15মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, যি কোনোৱে শিশুৰ নিচিনা হৈ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য গ্ৰহণ নকৰে, তেওঁ কোনো মতে তাত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰিব।"
16পাছত তেওঁ সিহঁতক কোলাত ল'লে আৰু সিহঁতৰ গাত হাত দি আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে।

ধন-সম্পত্তি আৰু অনন্ত জীৱনৰ শিক্ষা

17পাছত তেওঁ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰোঁতে, এজন মানুহে তেওঁৰ ওচৰলৈ বেগাই আহি তেওঁৰ আগত আঁঠু লৈ সুধিলে, "হে সদগুৰু, অনন্ত জীৱনৰ অধিকাৰী হ'বলৈ মই কি কৰিব লাগিব?" **18**যীচুৱে ক'লে, "মোক সৎ কিয় বুলিছা? ঈশ্বৰত বাহিৰে সৎ কোনো নাই। **19**তুমি এই আজ্ঞাবোৰ নিশ্চয় জানা যে: নৰ-বধ নকৰিবা, ব্যভিচাৰ নকৰিবা, চুৰ নকৰিবা, মিছা সাক্ষী নিদিবা, প্ৰবঞ্চনা নকৰিবা আৰু নিজৰ পিতৃ-মাতৃক সন্মান কৰিবা।"

20মানুহজনে ক'লে, "হে গুৰু, ডেকা-কালৰে পৰা মই এই সকলোবোৰ আজ্ঞা পালন কৰি আহিছো।" **21**তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলৈ চালে আৰু তেওঁক প্ৰেম কৰি ক'লে, "এটা বিষয় তোমাৰ বাকী আছে; তুমি গৈ তোমাৰ সৰ্ব্বস্ব বেচি দৰিদ্ৰ সকলক দান কৰা, তেতিয়াহে স্বৰ্গত তোমাৰ ধন হ'ব। তাৰ পাছত আহা, মোক অনুসৰণ কৰা।" **22**সেই কথাত তেওঁৰ মুখ ক'লা পৰিল, আৰু তেওঁ বৰ দুখিত হৈ গুচি গ'ল, কিয়নো তেওঁ বহু ধন-সম্পত্তি থকা মানুহ আছিল।

23পাছত যীচুৱে চাৰিওফালে চাই শিষ্য সকলক ক'লে, "ধনী লোকে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত প্ৰৱেশ কৰা কেনে দুঃসাধ্য!" **24**তেওঁৰ সেই কথাত শিষ্য সকলে বিস্ময় মানিলে। কিন্তু যীচুৱে পুনৰ তেওঁলোকক ক'লে, "হে সন্তান সকল, যি সকলে ধনত ভাৰসা কৰে[5] , তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত সোমোৱা কেনে দুঃসাধ্য! **25**ধনী লোক ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত প্ৰৱেশ কৰাতকৈ, বেজীৰ বিন্ধাইদি উট সৰকি যোৱাই উজু।

26তাতে তেওঁলোকে অতিশয় বিস্ময় মানি ইজনে সিজনে কোৱা-কুই কৰি তেওঁক সুধিলে, " তেন্তে কোনে পৰিত্ৰাণ পাব? " **27**যীচুৱে তেওঁলোকৰ ফালে চাই ক'লে, " মানুহৰ বাবে অসাধ্য হয়; কিন্তু ঈশ্বৰৰ বাবে নহয়; কিয়নো ঈশ্বৰৰ বাবে সকলো সাধ্য। " **28**পিতৰে তেওঁক ক'বলৈ ধৰিলে, " চাওঁক, আমি সকলোকে এৰি, আপোনাৰ পাছে পাছে আহিলো। "

29যীচুৱে ক'লে,“মই তোমালোকক সত্যৰূপে কওঁ, কোনোৱে যদি মোৰ কাৰণে বা মোৰ শুভবাৰ্তাৰ কাৰণে ঘৰ-বাৰী, ভাই-ভনী, পিতৃ-মাতৃ, সন্তান, মাটি ত্যাগ কৰি আহিছে, **30**তেন্তে তেওঁলোকে এইবোৰৰ সলনি এশ গুণ ওভোতাই পাব। তাড়না ভোগ কৰি হলেও এই জগতত এশ গুণ ঘৰ-বাৰী, ভাই-ভনী, মাতৃ, সন্তান আৰু মাটি পাব; ইয়াৰ উপৰিও পৰকালত অনন্ত জীৱন পাব। **31**কিন্তু আগ হোৱা সকলৰ অনেক লোক পাছ হ'ব আৰু পাছ হোৱা সকল আগ হ'ব।

যীচুৱে নিজৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে তৃতীয় বাৰ জনোৱা

32তাৰ পাছত[6] তেওঁলোকে যিৰূচালেমলৈ যোৱা বাটেৰে যাত্ৰা কৰি আছিল; আৰু যীচু তেওঁলোকৰ আগে আগে গৈ আছিল। এনেতে শিষ্য সকলে বিস্ময় মানিলে, আৰু পাছে পাছে যোৱা সকলৰো ভয় লাগিল। তেতিয়া তেওঁ আকৌ বাৰ জন পাঁচনিক চপাই লৈ, নিজ জীৱনত যিবোৰ ঘটনা অলপতে ঘটিবলগীয়া আছে, সেই বিষয়বোৰ তেওঁলোকক ক'বলৈ ধৰিলে, **33**" চোৱা, আমি যিৰূচালেমলৈ যাত্ৰা কৰিছোঁ; আৰু মানুহৰ পুত্ৰক প্ৰধান পুৰোহিত আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকলৰ হাতত শোধাই দিয়া হ'ব। তেওঁলোকে তেওঁক প্ৰাণ দণ্ডৰ আজ্ঞা দি অনা-ইহুদী সকলৰ হাতত শোধাই দিব। **34**তেওঁলোকে তেওঁক বিদ্ৰূপ কৰিব, আৰু তেওঁৰ গাত থুই পেলাব, তেওঁক চাবুকেৰে কোবাব আৰু বধ কৰিব; কিন্তু তিন দিনৰ পাছত তেওঁ পুনৰায় উঠিব। "

যাকোব আৰু যোহনৰ নিবেদন আৰু যীচুৰ উত্তৰ

35পাছত চিবদিয়ৰ পুতেক যাকোব আৰু যোহনে তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, " হে গুৰু, আমি আপোনাক যিহকে খোজো, তাকে যেন আপুনি আমাৰ বাবে কৰিব আমি এনে ইচ্ছা কৰোঁ। " **36**তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, " মই তোমালোকৰ বাবে কি কৰাতো তোমালোকে ইচ্ছা কৰা? "
37তেওঁলোকে ক'লে, " আপোনাৰ ৰাজত্বত আমাৰ এজনক আপোনাৰ সোঁহাতে আৰু এজনক বাওঁহাতে যেন বহিবলৈ দিয়ে, এনে অনুমতি দিয়ক। "

38কিন্তু যীচুৱে তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক'লে, " তোমালোকে কি খুজিছা, সেই বিষয়ে নাজানা। মই যি পাত্ৰত পান কৰোঁ, তোমালোকে সেই পাত্ৰত পান কৰিব পাৰিবা নে? নতুবা মই যি বাপ্তিস্মৰে বাপ্তাইজিত হওঁ, তোমালোকেও তাৰে বাপ্তাইজিত হ'ব পাৰিবা নে? " 39তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, " আমি পাৰিম। "তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " মই যি পাত্ৰত পান কৰোঁ, তাত তোমালোকেও পান কৰিবা; আৰু মই যি বাপ্তিস্মেৰে বাপ্তাইজিত হওঁ, তোমালোকেও তাৰে বাপ্তাইজিত হ'বা। 40কিন্তু কোন জন মোৰ সোঁ হাতে বা বাওঁহাতে বহিব, সেই বিষয়ে কবলৈ মোৰ ক্ষমতা নাই, কিন্তু যি সকলৰ বাবে যুগুত কৰা হৈছে, তেওঁলোককহে দিয়া হ'ব। "

41আন দহজনে এই কথা শুনি, যাকোব আৰু যোহনলৈ কুপিত হ'ব ধৰিলে। 42যীচুৱে তেওঁলোকক ওচৰলৈ মাতি ক'লে, " অনা-ইহুদী সকলৰ শাসনকৰ্তা ৰূপে যিসকল গণ্য, তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ওপৰত প্ৰভুত্ব কৰে; আৰু বিষয়া সকলে তেওঁলোকৰ ওপৰত ক্ষমতা চলায়, ইয়াক তোমালোকে জানা।

43কিন্তু তোমালোকৰ মাজত তেনে নহয়। তোমালোকৰ মাজত যি কোনোৱে মহান হ'বলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁ তোমালোকৰ পৰিচাৰক হওঁক, 44আৰু তোমালোকৰ মাজত যি কোনোৱে শ্ৰেষ্ঠ হ'বলৈ ইচ্ছা কৰে, তেওঁ সকলোৰে দাস হওঁক। 45কিয়নো মানুহৰ পুত্ৰ সেৱা-শুশ্ৰূষা পাবৰ বাবে নহয়, কিন্তু সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিবলৈ আৰু অনেকৰ মুক্তিৰ মুল্যৰ অৰ্থে নিজৰ প্ৰাণ দিবলৈহে আহিল।[7] "

অন্ধ বাৰতীময়ক চকু দিয়া

46তাৰ পাছত তেওঁলোক যিৰিহো নগৰলৈ আহিল। তেওঁ যি সময়ত নিজৰ শিষ্য সকলৰ সৈতে বহু লোকৰ লগত যিৰিহো নগৰৰ পৰা গৈ আছিল, সেই সময়ত পথৰ দাঁতিত তীময়ৰ পুতেক বাৰতীময় নামৰ এজন অন্ধ ভিখাৰী বহি আছিল। 47সেই বাটেদি নাচৰতীয়া যীচু আহি থকা বুলি শুনি, তেওঁ আটাহ পাৰি ক'বলৈ ধৰিলে, " হে দায়ুদৰ সন্তান যীচু, মোক দয়া কৰক! " 48তাতে অন্ধ মানুহ জনক মনে মনে থাকিবলৈ অনেক লোকে ডাবি দিলে; কিন্তু তেওঁ অধিককৈ আটাহ পাৰি ক'লে, " হে দায়ুদৰ সন্তান, মোক দয়া কৰক! "

49তেতিয়া যীচুৱে থমকি ৰৈ তেওঁক মাতি আনিবলৈ আজ্ঞা দিলে। তেতিয়া লোক সকলে সেই অন্ধক ক'লে-" নিৰ্ভয় হোৱা, উঠা! তেওঁ তোমাক মাতিছে। " 50তাতে তেওঁ নিজৰ কাপোৰ পেলাই, জাঁপ মাৰি উঠি, যীচুৰ ওচৰলৈ আহিল।

51তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক উত্তৰ দি সুধিলে, " মই তোমাৰ বাবে কি কৰাতো তোমাৰ ইচ্ছা? "তাতে সেই অন্ধই তেওঁক ক'লে, " ৰব্বুণি, মই যেন দেখিবলৈ পাওঁ। " 52তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ক'লে, " যোৱা। তোমাৰ বিশ্বাসেই তোমাক ৰক্ষা কৰিলে।" তেওঁ তেতিয়াই দৃষ্টি পালে আৰু তেওঁ গৈ থকা পথেৰে তেওঁক অনুসৰণ কৰি যাব ধৰিলে।

10:1 [1]
10:4 [2]
10:8 [3]
10:13 [4]
10:24 [5]
10:32 [6]
10:45 [7]

১০ অধ্যায় 11

যীচুৰ জয়-যাত্ৰা

1যেতিয়া তেওঁলোক[1] যিৰূচালেমৰ ওচৰৰ জৈতুন পৰ্ব্বতৰ কাষত থকা বৈৎফগী আৰু বৈথনিয়া পালে, তেতিয়া যীচুৱে নিজৰ শিষ্য সকলৰ মাজৰ দুজনক আগত পঠিয়াই দিলে; 2আৰু তেওঁলোকক এই আদেশ দি ক'লে-"তোমালোকে সন্মুখৰ গাওঁখনলৈ যোৱা। তাত তোমালোকে সোমাওঁতেই, কোনো মানুহে কেতিয়াও নুঠা এটা গাধ পোৱালি বান্ধি থোৱা দেখিবা; সেই পোৱালিটো মোৰ বাবে আনাগৈ। 3কোনোবাই যদি তোমালোকক কয়,"এইটো কিয় মেলিছা"? তেতিয়া তোমালোকে ক'বা, 'প্ৰভুৰ ইয়াক প্ৰয়োজন আছে, আৰু তেওঁ এতিয়াই ইয়াক পুনৰ ইয়ালৈ পঠাই দিব।'"

4তেতিয়া তেওঁলোকে গৈ, দুৱাৰৰ বাহিৰত মুকলি বাটত বান্ধি থোৱা এটা গাধ পোৱালি পাই সেইটো মেলিলে। 5এনেতে, তাত থিয় হৈ থকা লোক সকলে ক'লে, "তোমালোকে গাধ পোৱালি মেলি কি কৰা?" 6তাতে তেওঁলোকে যীচুৱে কোৱাৰ দৰে লোক সকলক ক'লে, তেতিয়া তেওঁলোকে আনিবলৈ এৰি দিলে।

7পাছত শিষ্য দুজনে সেই গাধ পোৱালিটো যীচুৰ ওচৰলৈ আনিলে আৰু তাৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ কাপোৰ পাৰি দিলে। পাছত তাৰ ওপৰত
বহিল।[2] 8অনেকে নিজৰ নিজৰ কাপোৰবোৰ পথত পাৰি দিলে, আৰু কিছুমানে পথাৰৰ পৰা ডাল-পাত আদি কাটি পথত পাৰি দিলে। 9যি
সকল লোক তেওঁৰ আগে পাছে গৈছিল আৰু যি সকলে তেওঁক অনুসৰণ কৰিছিল, তেওঁলোকে ৰিঙিয়াই ক'বলৈ ধৰিলে,

"জয়! জয়! যিজন প্ৰভুৰ নামেৰে আহিছে, তেওঁ ধন্য;

10আৰু আমাৰ ওপৰ-পিতৃ দায়ুদৰ যি ৰাজ্য[3] আহিছে, সেই জনো ধন্য!

উৰ্দ্ধলোকত জয়-ধ্বনি হওঁক।

11এইদৰে যীচু যিৰূচালেমত প্ৰৱেশ কৰিলে আৰু মন্দিৰ এলেকাত সোমাল। তাৰ পাছত তেওঁ চাৰিওফালে ঘূৰি সকলোবোৰ চালে। এইদৰে
পলম হোৱাত সন্ধ্যা হৈ আহিল, পাছত তেওঁ বাৰ জন শিষ্যৰ সৈতে বৈথনিয়ালৈ ওলাই গ’ল। 12পাছদিনা খন তেওঁলোক বৈথনিয়াৰ পৰা ঘুৰি
আহোতে, তেওঁৰ ভোক লাগিল।

ফলহীন ডিমৰু গছক শাও দিয়া, দ্বিতীয় বাৰ মন্দিৰ পৰিস্কাৰ কৰা

13তেতিয়া তেওঁ দুৰৈৰ পৰা, পাতে সৈতে এজোপা ডিমৰু গছ দেখি, ফল পোৱাৰ আশাত তালৈ গ’ল; কিন্তু ওচৰ পোৱাত পাতৰ বাহিৰে একো
নাপালে; কিয়নো সেই সময় ডিমৰুৰ ফল দিয়া বতৰ নাছিল। 14তেতিয়া তেওঁ মাত লগাই সেই গছক ক’লে, " এতিয়াৰ পৰা কোনেও তোৰ ফল
কেতিয়াও নাখাওঁক। "তেওঁৰ শিষ্য সকলে, তেওঁ কি ক’লে শুনিলে।

15পাছত তেওঁলোক যিৰূচালেম আহি পোৱাত, যীচুৱে মন্দিৰৰ এলেকাত সোমাই মন্দিৰত বেচা-কিনা কৰা সকলক বাহিৰ কৰিবলৈ ধৰিলে;
আৰু ধন সলোৱা সকলৰ মেজ, আৰু কপৌ বেচাবোৰৰ আসন লুটিয়াই পেলালে; 16তেওঁ মন্দিৰৰ মাজেদি কোনো লোকক বেচা-কিনা
কৰিবলৈ একো পাত্ৰ লৈ যাব নিদিলে।

17তেওঁ উপদেশ দি তেওঁলোকক ক’লে, " এনেদৰে লিখা নাই নে?,

'যে মোৰ ঘৰক সকলো জাতিৰ বাবে প্ৰাৰ্থনাৰ ঘৰ বোলা যাব?[4]

কিন্তু তোমালোকে তাক ডকাইতৰ গুহা[5] কৰিলা। "

18এই কথা শুনি, প্ৰধান পুৰোহিত আৰু বিধানৰ অধ্যাপক সকলে তেওঁক কেনেকৈ বধ কৰিব পাৰে, তাৰ উপায় বিচাৰিব ধৰিলে। কিন্তু
তেওঁলোকে তেওঁলৈ ভয় কৰিলে কাৰণ গোটেই লোক সমুহে তেওঁৰ উপদেশত বিস্ময় মানিছিল। 19আৰু সন্ধ্যা হ’লেই তেওঁলোক নগৰৰ
বাহিৰলৈ ওলাই গৈছিল।

20ৰাতিপুৱা তেওঁলোকে সেই বাটেদি আহোতে, সেই ডিমৰু গছজোপা শিপাই সৈতে শুকাই যোৱা দেখিলে। 21তেতিয়া পিতৰৰ মনত পৰিল আৰু
তেওঁ যীচুক ক’লে, " ৰব্বি, চাওঁক! আপুনি শাও দিয়া ডিমৰু গছজোপা শুকাই গ’ল।

22যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁলোকক ক’লে, "তোমালোকে ঈশ্বৰত বিশ্বাস ৰাখা; 23মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, যি কোনোৱে এই পৰ্ব্বতটোক
কয়, ইয়াৰ পৰা উঠি সাগৰত পৰগৈ, আৰু মনত সংশয় নকৰি যি কয়, সেয়ে ঘটিব বুলি যদি বিশ্বাস কৰে, তেন্তে সেয়ে ঈশ্বৰে তেওঁলৈ সিদ্ধ
কৰিব।

24এই হেতুকে মই তোমালোকক কওঁ, তোমোলোকে প্ৰাৰ্থনা কৰি যি যি খোজা, সেই সকলোকে পালো বুলি বিশ্বাস কৰা;[6] তেতিয়াহে পাবা,
25আৰু স্বৰ্গত থকা তোমালোকৰ পিতৃয়ে যাতে তোমালোকৰো অপৰাধ ক্ষমা[7] কৰিব, সেই বাবে তোমালোকে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ থিয় হওঁতে,
যদি কাৰোবাৰ বিৰুদ্ধে তোমালোকৰ কিবা কবলগীয়া থাকে, তেনেহলে তেওঁক নিশ্চয় ক্ষমা কৰা। 26কিন্তু তোমালোকে যদি ক্ষমা নকৰা, তেন্তে
তোমালোকৰ স্বৰ্গত থকা পিতৃয়েও তোমালোকৰ অপৰাধ ক্ষমা নকৰিব।

27এইদৰে তেওঁলোক আকৌ যিৰূচালেমলৈ আহিল। এনেতে যীচুৱে তেওঁ মন্দিৰত ফুৰোঁতে, প্ৰধান পুৰোহিত, অধ্যাপক, আৰু পৰিচাৰক সকল
তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, 28" আপুনি কি ক্ষমতাৰে এইবোৰ কৰিছে বা এইবোৰ কৰিবলৈ কোনে এই ক্ষমতা আপোনাক দিলে? "

29তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক’লে, " মই আপোনালোকক এটা কথা সোধোঁ, আপোনালোকে মোক উত্তৰ দিয়ক; তেতিয়াহে মই কি ক্ষমতাৰে
এইবোৰ কৰিছোঁ সেই বিষয়ে আপোনালোকক ক’ম। 30যোহনৰ বাপ্তিস্ম স্বৰ্গৰ পৰা নে মানুহৰ পৰা হৈছিল? মোক উত্তৰ দিয়ক।

31তেতিয়া তেওঁলোকে পৰস্পৰে কোৱা-মেলা আৰু যুক্তি-তৰ্ক কৰি ক’লে, "স্বৰ্গৰ পৰা বুলি যদি কওঁ, তেন্তে তেওঁত কিয় বিশ্বাস নকৰিলা, তেওঁ
এনেকৈ ক’ব। 32কিন্তু মানুহৰ বুলি ক’ম নে?" তেওঁলোকে মানুহবোৰলৈ ভয় কৰিলে, কিয়নো সকলোৱে যোহনক স্বৰূপেই এজন ভাববাদী বুলি

মানিছিল। 33পাছে তেওঁলোকে যীচুক উত্তৰ দি ক'লে, "আমি নাজানো।" তাতে যীচুৱেও তেওঁলোকক ক'লে, "মই কি ক্ষমতাৰে এইবোৰ কৰোঁ, সেই বিষয়ে ময়ো তোমালোকক নকওঁ।"

11:1 [1]
11:7 [2]
11:10 [3]
11:17 [4]
11:17 [5]
11:24 [6]
11:25 [7]

১১ অধ্যায় 12

কেইজনমান বিশ্বাসঘাতক খেতিয়কৰ দৃষ্টান্ত

1পাছত[1] যীচুৱে দৃষ্টান্তৰে ধৰ্মীয় নেতা সকলক ক'বলৈ ধৰিলে, "এজন মানুহে দ্ৰাক্ষাবাৰী পাতি, তাৰ চাৰিওফালে বেৰা দিলে আৰু গাঁত খান্দি তাত আঙুৰৰ ৰস চেপি উলিয়াবৰ বাবে ঘোলনী থলে। আৰু এখন টঙী সাজি খেতিয়ক সকলৰ হাতত গতাই দি আন দেশলৈ গ'ল। 2পাছত তেওঁ বতৰৰ দিনত খেতিয়ক সকলৰ পৰা সেই দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ কিছুমান গুটিৰ অংশ পাবলৈ তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ এজন দাসক পঠাই দিলে। 3কিন্তু তেওঁলোকে সেই দাস জনক ধৰি, কোবাই মেলি শুদা-হাতে পঠিয়াই দিলে।

4পাছত আন এজন দাসক পঠোৱা হ'ল, তাতে তেওঁলোকে সেই দাসক মুৰত আঘাত কৰিলে আৰু অপমানো কৰিলে। 5পুনৰ আন এজনক পঠোৱাত তেওঁলোকে তেওঁকো বধ কৰিলে। এনেদৰে কিছুমানক কোবালে আৰু কিছুমানক বধ কৰিলে।

6পাছত পঠিয়াবলৈ তেওঁৰ এজন মাথোন ব্যক্তি আছিল, সেই জন হ'ল তেওঁৰ প্ৰিয় পুত্ৰ। অৱশেষত তেওঁ, তেওঁকো তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ পঠাই দিলে। তেওঁ কলে, " তেওঁলোকে নিশ্চয় মোৰ পুত্ৰক সন্মান কৰিব। "

7কিন্তু সেই খেতিয়ক সকলে পৰস্পৰে আলোচনা কৰি কলে, " এই জনেই উত্তৰাধিকাৰী; আহা, আমি এওঁক বধ কৰো; তেতিয়া উত্তৰাধিকাৰ আমাৰেই হ'ব। "

8তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক ধৰিলে আৰু বধ কৰি, দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ বাহিৰত পেলাই দিলে।[2] 9এতেকে শেষত সেই দ্ৰাক্ষাবাৰীৰ গৰাকীয়ে কি কৰিব? তেওঁ আহি, সেই খেতিয়ক সকলক সংহাৰ কৰি সেই বাৰী আন লোকক দিব।[3]

10এই শাস্ত্ৰীয় বচন তোমালোকে পঢ়া নাই নে?

" ঘৰ-সজোতা সকলে যি শিল অগ্ৰাহ্য কৰিলে,

সেয়ে চুকৰ প্ৰধান শিল হ'ল;

11এয়ে প্ৰভুৰ পৰা হ'ল

আৰু আমাৰ দৃষ্টিত আচৰিত; "[4]

12তেতিয়া তেখেত সকলে যীচুৰ সেই দৃষ্টান্তটো তেখেত সকলৰ বিপক্ষে কোৱা বুলি জানিবলৈ পাই তেওঁক বন্দী কৰিব খুজিলে কিন্তু লোক সকলকলৈ ভয় কৰি তেওঁক এৰি গুচি গ'ল।

চীজাৰক কৰ দিয়াৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

13পাছত যীচুক বাক্যৰূপ ফান্দত ধৰিবৰ আশয়েৰে তেখেত সকলে কিছুমান ফৰীচী আৰু কেইজনমান হেৰোদীয়াৰ লোকক তেওঁৰ ওচৰলৈ পঠালে। 14তেওঁলোকে আহি তেওঁক ক'লে, " হে গুৰু, আমি জানো যে আপুনি কোনো এজনৰে মত মানি নলয় আৰু মানুহৰ মাজত পক্ষপাতো নকৰে৷ আপুনি সত্যৰূপে ঈশ্বৰৰ পথৰ বিষয়ে শিক্ষা দিয়ে৷ চীজাৰক কৰ আদায় দিয়াটো আইনসঙ্গত হয় নে নহয়? আমি কৰ আদায় দিম নে নিদিম? " 15কিন্তু তেওঁলোকৰ কপট ভাৱ বুজি পাই তেওঁ ক'লে, " তোমালোকে কিয় মোক পৰীক্ষা কৰিছা? মোৰ ওচৰলৈ এটা আধলি আনা, মই চাওঁ। "

16তেতিয়া তেওঁলোকে এটা আধলি আনি যীচুক দিলে। যীচুৱে তেওঁলোকক সুধিলে, " এই মুৰ্ত্তি আৰু নাম কাৰ? "তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, " চীজাৰৰ। " 17তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " যি চীজাৰৰ, সেয়া চীজাৰক দিয়া;[5] আৰু যি ঈশ্বৰৰ, সেয়া ঈশ্বৰক দিয়া। "তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁত অতিশয় বিস্ময় মানিলে।

পুনৰুত্থানৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

18পাছত পুনৰুত্থান নাই বুলি কোৱা চদ্দূকী সকল তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক সুধিলে, 19" হে গুৰু, মোচিয়ে আমাৰ বাবে লিখিলে 'কোনো ভাইৰ যদি নিজ ভাৰ্য্যা জীয়াই থাকোতে মৃত্যু হয়, কিন্তু তেওঁৰ সন্তান নাই; তেনেহলে তেওঁ এৰি যোৱা ভাৰ্য্যাক তেওঁৰ ভায়ে গ্ৰহন কৰিব আৰু তেওঁক সন্তান দিব৷

20সেই ঠাইত সাতজন ভাই-ককাই আছিল; প্ৰথম জনে এগৰাকী তিৰোতা বিয়া কৰিলে আৰু সন্তান নথকাকৈ তেওঁৰ মৃত্যু হ'ল। 21তাতে দ্বিতীয় জনেও তেওঁক বিয়া কৰি সন্তান নথকাকৈ তেওঁৰো মৃত্যু হ'ল; পাছত তৃতীয় জনৰো সেইদৰেই হ'ল। 22সেইদৰে সাত জনেই সন্তান নথকাকৈ মৃত্যু বৰণ কৰিলে আৰু অৱশেষত সেই তিৰোতা গৰাকীৰো মৃত্যু হ'ল। 23পুনৰুত্থানত তেওঁলোকৰ কোন জনৰ তাই ভাৰ্য্যা হ'ব? কিয়নো সাত জনেই তাইক বিয়া কৰাইছিল। "

24যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " ধৰ্ম্ম-শাস্ত্ৰ আৰু ঈশ্বৰৰ পৰাক্ৰমৰ বিষয়ে নজনাতোৱেই হৈছে তোমালোকৰ ভ্ৰান্তিৰ কাৰণ, নহয় নে? "
25কিয়নো তেওঁলোকে মৃত লোকৰ মাজৰ পৰা যেতিয়া পুনৰায় উঠে, তেতিয়া তেওঁলোকে বিয়া নকৰাই বা বিয়া দিয়াও নহয় কিন্তু স্বৰ্গত থকা দূতৰ নিচিনা হয়।

26কিন্তু মৃত লোকৰ বিষয়ে অৰ্থাৎ তেওঁলোকক যে তোলা হয়, এই বিষয়ে তোমালোকে মোচিৰ পুস্তকত, জোপাৰ বৃত্তান্তত,[6] 'মই অব্ৰাহামৰ ঈশ্বৰ, ইচহাকৰ ঈশ্বৰ, যাকোবৰ ঈশ্বৰ' বুলি ঈশ্বৰে মোচিক কেনেকৈ কৈছিল, সেই বিষয়ে পঢ়া নাই নে? 27তেওঁ মৃত লোকৰ ঈশ্বৰ নহয় কিন্তু জীৱিত লোক সকলৰহে ঈশ্বৰ; তোমালোকে বৰকৈ ভুল বুজি আছা।"

প্ৰথম আজ্ঞাৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

28তেতিয়া অধ্যাপক সকলৰ এজনে আহি, তেওঁলোকে এনে বাদ-বিচাৰ কৰা শুনি দেখিলে যে, যীচুৱে তেওঁলোকক ভালদৰেই উত্তৰ দিলে৷ তেওঁ যীচুক সুধিলে, "কোনটো আজ্ঞা সকলোতকৈ লাগতিয়াল?" 29যীচুৱে উত্তৰ দিলে, "প্ৰথমটো এই, 'হে ইস্রায়েল, শুনা; প্ৰভুৱেই আমাৰ ঈশ্বৰ আৰু তেওঁ এজন, 30আৰু তুমি সকলো হৃদয়, সকলো প্ৰাণ, সকলো চিত্ত আৰু সকলো শক্তিৰে তোমাৰ প্ৰভু পৰমেশ্বৰক প্ৰেম কৰা।'[7]
31দ্বিতীয়টো এই, 'তোমাৰ চুবুৰীয়াক নিজৰ নিচিনাকৈ প্ৰেম কৰা।' এই দুটাতকৈ প্ৰধান আন আজ্ঞা নাই।

32তেতিয়া সেই অধ্যাপকে তেওঁক ক'লে, " হে সৎ গুৰু! আপুনি প্ৰকৃততে কৈছে যে তেওঁ এজন, তেওঁৰ বাহিৰে আন কোনো নাই; 33আৰু সকলো হৃদয়, সকলো বুদ্ধি আৰু সকলো শক্তিৰে তেওঁক প্ৰেম কৰা আৰু নিজৰ নিচিনাকৈ চুবুৰীয়াক প্ৰেম কৰা, এয়ে সকলো হোম-বলিদানতকৈয়ো অধিক।[8] 34তাতে যীচুৱে তেওঁক সু-বিবেচনাৰে উত্তৰ দিয়া দেখি তেওঁক ক'লে, "তুমি ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ পৰা দুৰৈত নাই।" তেতিয়াৰে পৰা তেওঁক আৰু কোনো কথা সুধিবলৈ কাৰো সাহ নহ'ল।

দায়ুদৰ সন্তানৰ বিষয়ে প্ৰশ্ন

35পাছত যীচুৱে ধৰ্ম্ম-ধামত উপদেশ দিওঁতে, সমিধান দি সেই লোক সমূহক ক'লে, "খ্ৰীষ্ট যে দায়ুদৰ সন্তান, ইয়াক অধ্যাপক সকলে কেনেকৈ কব পাৰে? 36কিয়নো দায়ুদে পবিত্ৰ আত্মাৰে নিজে কৈছিল,

'প্ৰভুৱে মোৰ প্ৰভুক ক'লে,

মোৰ সোঁহাতে বহি থাকা,[9]

যেতিয়ালৈ মই তোমাৰ শত্ৰুবোৰক তোমাৰ ভৰি-পীৰা নকৰাও।'

37দায়ুদে নিজেই তেওঁক 'প্ৰভু' বুলিছিল, তেন্তে তেওঁ কেনেকৈ তেওঁৰ সন্তান হয়?" আৰু লোক সমূহে আনন্দেৰে তেওঁৰ কথা শুনিলে।

অধ্যাপক সকলৰ দোষ দেখুৱাই দিয়া

38তেতিয়া তেওঁৰ উপদেশৰ মাজত তেওঁ ক'লে, "অধ্যাপক সকললৈ তেওঁলোকে সাৱধান হোৱা; তেওঁলোকে দীঘল বস্ত্ৰ পিন্ধি ফুৰিবলৈ 39আৰু
হাত-বজাৰত নমস্কাৰ, নাম-ঘৰত প্ৰধান আসন, ভোজত প্ৰধান ঠাই, 40এই সকলোকে ইচ্ছা কৰে আৰু বাঁৰী মহিলা সকলৰ ঘৰ-বাৰী গ্ৰাস কৰি
দীঘল প্ৰাৰ্থনাৰে ছদ্মবেশ ধৰে৷ তেওঁলোকে অধিক দণ্ড পাব৷

দৰিদ্ৰ বাঁৰী এজনীয়ে দান দিয়া

41পাছত যীচুৱে ভঁৰালৰ সন্মুখত বহি, লোক সকলে ভঁৰালত ধন কেনেকৈ সুমুৱাইছিল, তাকে চাই আছিল। তেতিয়া অনেক ধনী লোকে বহু ধন
সুমুৱাই দিলে। 42পাছত এজনী দৰিদ্ৰ বাঁৰী মহিলাই আহি অতি কম মূল্যৰ তামৰ মুদ্ৰাৰ দুই পাই সুমুৱাই দিলে।

43তেতিয়া যীচুৱে তেওঁ নিজৰ শিষ্য সকলক ওচৰলৈ মাতি ক'লে, " মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, ভঁৰালত সুমুৱাই দিয়া সকলোতকৈ এই
দৰিদ্ৰ বাঁৰীয়ে অধিক দিলে।[10] 44কিয়নো সকলোৱে নিজৰ নিজৰ অতিৰিক্ত ধনৰ পৰা দিলে, কিন্তু এই দৰিদ্ৰ বাঁৰীয়ে তেওঁৰ নাটনি হোৱাতো,
তেওঁৰ যি আছিল অৰ্থাৎ তেওঁৰ সকলো জীৱিকা দিলে।"

12:1 [1]
12:8 [2]
12:9 [3]
12:11 [4]
12:17 [5]
12:26 [6]
12:30 [7]
12:33 [8]
12:36 [9]
12:43 [10]

১২ অধ্যায় 13

যিৰূচালেমৰ বিনাশ, যীচুৰ পুনৰাগমণৰ বিষয়ে জনোৱা

1পাছত যীচু মন্দিৰৰ পৰা ওলাই যাওঁতে তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ এজনে তেওঁক ক'লে, "হে গুৰু, চাওঁক, কেনে আশ্চৰ্যজনক শিল আৰু ইয়াৰ
গাথনি!" 2তাতে যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "তুমি এই বৰ বৰ গাঁথনি দেখিছা নে? ইয়াৰ কোনো এটা শিল আনটো শিলৰ ওপৰত পৰি থকা নাপাবা
কিয়নো এই সকলো ভাঙি পেলোৱা হব।"

3পাছত তেওঁ জৈতুন পৰ্ব্বতত, মন্দিৰৰ বিপৰীতে বহি থাকোতে পিতৰ, যাকোব, যোহন আৰু আন্দ্ৰিয়ই গুপুতে তেওঁক সুধিলে, 4"আমাক কওঁক
এনে ঘটনা কেতিয়া ঘটিব? আৰু এই সকলো সিদ্ধ হ'বলৈ উদ্যত হোৱা চিন কি হব?"

5তেতিয়া যীচুৱে তেওঁলোকক ক'বলৈ ধৰিলে, "কোনেও যেন তোমালোকক নুভুলায়, এই কাৰণে সাৱধান হোৱা। 6অনেকে মোৰ নামেৰে আহি,
'ময়েই সেইজন', বুলি বহু মানুহক ভুলাব।

7তোমালোকে যেতিয়া ৰণৰ কথা আৰু যুদ্ধ হোৱাৰ সম্ভাৱনাৰ বাতৰি শুনিবা, তেতিয়া উদ্বিগ্ন নহ'বা; কাৰণ এইবোৰ ঘটিব লাগে; কিন্তু শেষ
সময় তেতিয়াও আহিবলৈ আছেই। 8কিয়নো জাতিৰ বিৰুদ্ধে জাতি আৰু ৰাজ্যৰ বিৰুদ্ধে ৰাজ্য উঠিব; ঠায়ে ঠায়ে ভুমিকম্প আৰু আকালো
হ'ব৷ এইবোৰ যাতনাৰ আৰম্ভণিহে মাথোন।

9কিন্তু তোমালোক নিজলৈ সাৱধান হোৱা; কিয়নো মানুহবোৰে তোমালোকক বিচাৰ-সভাত শোধাই দিব; তদুপৰি নাম-ঘৰত তোমালোকক প্ৰহাৰ
কৰিব৷ মোৰ কাৰণে দেশাধিপতি আৰু ৰজা সকলৰ সন্মুখত মোৰ সাক্ষী হবলৈ তোমালোক থিয় হ'বা। 10কিন্তু প্ৰথমে সকলো জাতিৰ আগত
শুভবাৰ্ত্তা প্ৰচাৰ হ'ব লাগিব।

11যেতিয়া তেখেত সকলে তোমালোকক বন্দী কৰি নি শোধাই দিব, তেতিয়া কি ক'ব লাগে সেই বিষয়ে আগেয়ে চিন্তা নকৰিবা৷ সেই সময়ত কি
কব লাগে, সেই বিষয় তেতিয়াই দিয়া হ'ব; কিয়নো তোমালোক সেই কথা কওঁতা নোহোৱা, কিন্তু পবিত্ৰ আত্মাহে কওঁতা। 12তেতিয়া ককায়েকে

ভায়েকক, বাপেকে পুতেকক মৰণলৈ শোধাই দিব; আৰু সন্তান সকলে মাক-বাপেকৰ বিৰুদ্ধে থিয় হৈ তেওঁলোকক বধ কৰাব। 13মোৰ নামৰ কাৰণে তোমালোক সকলোৰে ঘৃণাৰ পাত্ৰ হ’বা; কিন্তু যি জনে শেষলৈকে সহন কৰিব, সেই জনেই পৰিত্ৰাণ পাব।

14কিন্তু যেতিয়া পূজাৰ বাবে সেই ধ্বংসকাৰী ঘৃণনীয় প্ৰতিমূৰ্ত্তিটো থাকিব নলগীয়া ঠাইত থকা দেখিবা, (যি জনে পঢ়ে, তেওঁ বুজক), তেতিয়া যিহুদীয়াত থকা লোক সকল পৰ্ব্বতলৈ পলায় যাওঁক; 15ঘৰৰ ওপৰত থকা জনে, তেওঁৰ ঘৰৰ ভিতৰৰ পৰা কোনো বস্তু উলিয়াবলৈ নামি নাহক আৰু ভিতৰলৈ নোসোমাওক; 16আৰু পথাৰত থকা জনে নিজৰ কাপোৰ খন ল’বৰ বাবেও উলটি নাযাওঁক।

17কিন্তু সেই কালত গৰ্ভৱতী আৰু কোলাত কেচুৱা থকা তিৰোতা সকলৰ সন্তাপ হ’ব 18এইবোৰ যেন জাৰ-কালত নঘটে, তাৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিবা। 19কিয়নো সেই কেইটা দিনত বহু মনোকষ্ট হ’ব। ঈশ্বৰে স্ৰজা সৃষ্টিত, আৰম্ভণিৰে পৰা এতিয়ালৈকে তেনে কষ্ট কেতিয়াও হোৱা নাই আৰু নহ’বও। 20যদি প্ৰভুৱে সেই দিনৰ সংখ্যা কম নকৰে, তেনেহলে কোনো প্ৰাণীৰে ৰক্ষা নহ'ব৷ কিন্তু যি সকলক তেওঁ মনোনীত কৰিলে, যি সকলক তেওঁ বাছি ল'লে; সেই লোক সকলৰ কাৰণে তেওঁ এই দিনৰ সংখ্যা কম কৰিলে।

21তেতিয়া যদিও কোনোৱে তোমালোকক কয়, 'চোৱা, খ্ৰীষ্ট ইয়াত আছে!' বা 'চোৱা, সৌ তাত আছে!' তথাপিও বিশ্বাস নকৰিবা। 22কিয়নো ভুৱা খ্ৰীষ্ট আৰু ভুৱা ভাববাদী সকল আবিৰ্ভাৱ হব আৰু চিনৰ সৈতে আশ্চৰ্যজনক কাম কৰিব; সম্ভৱ হ’লে তেওঁলোকে মনোনীত লোক সকলকো ভুলাবলৈ চেষ্টা কৰিব। 23সেয়েহে তোমালোক সাৱধান হোৱা! কিয়নো মই তোমালোকক সময়ৰ আগতে এই বিষয়ে কলোঁ।

24কিন্তু সেই মনোকষ্টৰ দিনবোৰৰ পাছত,

সূৰ্য্য অন্ধকাৰময় হ’ব,

চন্দ্ৰয়ো পোহৰ নিদিব

25আকাশৰ পৰা তৰাবোৰ খহি তললৈ পৰিব

আৰু আকাশত থকা পৰাক্ৰমবোৰ লৰোৱা হ’ব।

26তেতিয়া তেখেত সকলে মানুহৰ পুত্ৰক, মহা-পৰাক্ৰম আৰু প্ৰতাপেৰে মেঘৰ ওপৰত অহা দেখিব। 27তেওঁ দূত সকলক পঠিয়াই পৃথিবীৰ সীমাৰ পৰা আকাশৰ সীমালৈকে, চাৰিওফালৰ পৰা নিজৰ মনোনীত লোক সকলক আনি গোটাব৷

28ডিমৰু গছজোপাৰ পৰা এটা দৃষ্টান্ত শিকা। যেতিয়া তাৰ ঠাল কোমল হৈ কুঁহিপাত মেলে তেতিয়া জহ-কাল ওচৰ হৈছে বুলি তোমালোকে জানা। 29সেইদৰে যেতিয়া এইবোৰ ঘটনা দেখিবা, তেতিয়া তেওঁ ওচৰ চাপি দুৱাৰমুখ পালেহি বুলি তোমালোকে জানিবা।

30মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, এই সকলো নঘটালৈকে এই কালৰ লোক লুপ্ত নহ’ব। 31আকাশ আৰু পৃথিবী লুপ্ত হ’ব কিন্তু মোৰ বাক্য কেতিয়াও লুপ্ত নহ’ব। 32কিন্তু পিতৃৰ বাহিৰে সেই সময় বা দিনৰ প্ৰসংগত কোনো এজনে নাজানে,[1] সেয়া স্বৰ্গদূতেই হওঁক বা পুত্ৰই হওঁক৷

33সেই বিষয়ে সাৱধান হোৱা! পৰ দি প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকা;[2] কিয়নো সেই সময় কেতিয়া আহিব, এই বিষয়ে তোমালোকে নাজানা। 34সেই দিন এনেদৰে আহিব, যেনেকৈ কোনো লোক নিজৰ ঘৰ এৰি বিদেশলৈ যায় আৰু নিজৰ দাসবোৰক দায়িত্ব দি প্ৰতিজনৰ কাম ভাগ কৰি দিয়ে, আৰু ঘৰৰ দুৱৰীক পৰ দি থাকিবলৈ আজ্ঞা দিয়ে৷

35এই হেতুকে তোমালোকেও পৰ দি থাকা; কিয়নো ঘৰৰ গৰাকী গধূলি বা মাজ-নিশা বা কুকুৰাই ডাক দিয়া পৰত বা ৰাতিপুৱা কেতিয়া আহিব তোমালোকে নাজানা৷ 36তেওঁ অকস্মাতে আহি তোমালোকক যেন টোপনিত থকা নেদেখে। 37মই তোমালোকক কি কি কব লাগে, সেই সকলোবোৰকে কলোঁ, পৰ দি থাকা৷"

13:32 [1]
13:33 [2]

১৩ অধ্যায় 14

যীচুক ধৰিবৰ কাৰণে কুমন্ত্ৰণা; যীচুৰ গাত সুগন্ধি তেল ঘঁহা; ঈষ্কৰিয়োতীয়া যিহূদাৰ বন্দবস্ত

1নিস্তাৰ-পৰ্ব্ব আৰু খমিৰ নোহোৱা পিঠাৰ পৰ্ব্বলৈ দুদিন আছিল; এনে সময়ত প্ৰধান পুৰোহিত আৰু অধ্যাপক সকলে কেনেকৈ যীচুক গোপনে ধৰি বধ কৰিব পাৰে, সেই বিষয়ে উপায় বিচাৰিলে; 2এনেতে তেখেত সকলে ক’লে, "পৰ্ব্বৰ সময়ত যেন নহয়, কিয়নো মানুহৰ মাজত হুলস্থুল দৃষ্টি গোচৰ হব নালাগে।"

3পাছত তেওঁ যেতিয়া বৈথনিয়া গাঁৱত, চিমোন কুষ্ঠ ৰোগীৰ ঘৰত ভোজন কৰিবলৈ বহে, তেতিয়া এজনী তিৰোতাই বহুমুলীয়া বিশুদ্ধ
জটামাংসীৰ সুগন্ধি তেলেৰে ভৰা এটা স্ফটিকৰ বটল লৈ আহিল। তাতে তাই সেই টেমাটো ভাঙি যীচুৰ মুৰত তেল বাকী দিলে। 4সেই সময়ত
তাত উপস্থিত থকা কিছুমান লোকে কুপিত হৈ ইজনে-সিজনক ক'ব ধৰিলে, "এনেদৰে নষ্ট হোৱাৰ কাৰণ কি? 5কিয়নো এই সুগন্ধি তেল বিক্ৰি
কৰি, তিনি শ আধলিতকৈয়ো অধিক পালোহেতেন আৰু দৰিদ্ৰ সকলক দান দিব পাৰিলেহেঁতেন।" তাতে তেওঁলোকে সেই মহিলা গৰাকীক
নিন্দা কৰিলে।

6কিন্তু যীচুৱে ক'লে, "তেওঁক এৰি দিয়া; তেওঁক কিয় অশান্তি কৰি আছা? তেওঁ মোলৈ উত্তম কৰ্মকে কৰিলে। 7দৰিদ্ৰ সকল তোমালোকৰ লগত
সদায় থাকিব আৰু যেতিয়া তোমালোকৰ ইচ্ছা হয়, তেতিয়াই তেওঁলোকৰ উপকাৰ কৰিব পাৰা; কিন্তু তোমালোকে মোক সদায় তোমালোকৰ
লগত নাপাবা। 8তেওঁ যি পাৰিলে তাকে কৰিলে; মোক মৈদামত থোৱা কাৰ্যৰ কাৰণে আগেয়ে মোৰ শৰীৰত তেল ঘঁহিলে। 9মই তোমালোকক
স্বৰূপকৈ কওঁ, " গোটেই জগতৰ যি যি ঠাইত এই শুভবাৰ্ত্তা ঘোষণা কৰা হ'ব, সেই সকলো ঠাইত তেওঁক সুঁৱৰিবৰ অৰ্থে, তেওঁ যি কৰ্ম কৰিলে
এই কৰ্মকো ঘোষণা কৰা হ'ব। "

10পাছত ঈষ্কৰিয়োতীয়া যিহুদা সেই বাৰ জনৰ এজন, তেওঁ যীচুক প্ৰধান পুৰোহিত সকলৰ হাতত শোধাই দিবলৈ তেখেত সকলৰ ওচৰলৈ গ'ল।
11তেখেত সকলে তেওঁৰ কথা শুনি আনন্দিত হৈ তেওঁক ধন দিবলৈ অঙ্গীকাৰ কৰিলে। তাতে তেওঁ যীচুক সুবিধা অনুসৰি শোধাই দিবলৈ উপায়
বিচাৰিলে।

নিস্তাৰ-পৰ্ব্বৰ ভোজ খোৱা; আৰু প্ৰভু-ভোজ স্থাপন কৰা

12খমিৰ নোহোৱা পিঠাৰ পৰ্ব্বৰ প্ৰথম দিনা অৰ্থাৎ নিস্তাৰ-পৰ্ব্বৰ মেৰ পোৱালি বলি দিয়াৰ দিনা তেওঁৰ শিষ্য সকলে তেওঁক সুধিলে, "
আপোনাৰ বাবে নিস্তাৰ-পৰ্ব্বৰ ভোজ কোন ঠাইত যুগুত কৰিবলৈ আপুনি ইচ্ছা কৰে? " 13তেতিয়া যীচুৱে নিজৰ দুজন শিষ্যক পঠিয়ালে আৰু
ক'লে, " তোমালোক নগৰলৈ যোৱা; তাতে একলহ পানী লৈ অহা এজন মানুহে তোমালোকক লগ ধৰিব; তেওঁৰ পাছে পাছে যাবা; 14আৰু তেওঁ
যি ঘৰত সোমায়, সেই ঘৰৰ গৰাকীক ক'বা, 'গুৰুৱে কৈছে, মই যি ঠাইত মোৰ শিষ্য সকলৰ সৈতে নিস্তাৰ-পৰ্ব্বৰ ভোজ খাম, সেই আলহী-
কোঠা ক'ত? "'

15তেতিয়া তেওঁ আচ-বাবেৰে সজোৱা ওপৰ-মহলৰ এটা কোঠালি দেখুৱাই দিব; তাতে আমাৰ বাবে ভোজন যুগুত কৰাগৈ। 16তেতিয়া শিষ্য
দুজন ওলাই নগৰলৈ গ'ল আৰু যীচুৱ যেনেকৈ কৈছিল, তেনেকৈয়ে তেওঁলোকে সকলোবোৰ পালে। পাছত তেওঁলোকে তাতে নিস্তাৰ-পৰ্বৰ
ভোজ যুগুত কৰিলে।

17পাছত সন্ধিয়া সময়ত তেওঁ বাৰ জন শিষ্যৰ লগত সেই ঠাইলৈ আহিল। 18তাতে তেওঁলোকে যেতিয়া ভোজনৰ মেজত বহিল আৰু খাব
ধৰিলে, তেতিয়া যীচুৱে ক'লে, " মই তোমালোকক সচাঁকৈ কওঁ, তোমালোকৰ মাজৰ এজনে অৰ্থাৎ মোৰ লগত ভোজন কৰা জনেই মোৰ
বিশ্বাসঘাতক হব। " 19তেতিয়া তেওঁলোক সকলোৱে দুখ কৰিলে, আৰু এজন এজনকৈ তেওঁক কলে, " সেই জন নিশ্চয় মই নহয়? "

20তাতে তেওঁ তেওঁলোকক কলে, " এই বাৰ জনৰ মাজৰ যি জনে মোৰে সৈতে ভোজন পাত্ৰত পিঠা জুবুৰিয়ায়, তেৱেঁই সেই জন। 21কিয়নো
মানুহৰ পুত্ৰৰ বিষয়ে যেনেকৈ লিখা আছে, তেনেকৈ তেওঁৰ গতি হ'ব; কিন্তু যি জন মানুহৰ দ্বাৰাই মানুহৰ পুত্ৰক শোধাই দিয়া হল, তেওঁ সন্তাপৰ
পাত্ৰ; সেই মানুহ জনৰ জন্ম নোহোৱা হ'লেই তেওঁৰ ভাল আছিল। "

22তেওঁলোকে ভোজন কৰোঁতে,[1] তেওঁ পিঠা লৈ, আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে আৰু ভাঙি তেওঁলোকক দি ক'লে, " লোৱা; এয়ে মোৰ শৰীৰ। " 23পাছত
তেওঁ পান পাত্ৰটো লৈ স্তুতি কৰি তেওঁলোকক দিলে। তাতে সকলোৱে তাক পান কৰিলে। 24তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, " বিধানৰ মতে মোৰ যি
তেজ অনেকৰ কাৰণে উলিওৱা হৈছে, সেয়ে এই। 25মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত ৰস পান নকৰা দিনলৈকে এতিয়াৰ পৰা
দ্ৰাক্ষাগুটিৰ ৰস পুনৰ পান নকৰো। "

পিতৰে যীচুক অস্বীকাৰ কৰিব বুলি জনোৱা

26পাছত তেওঁলোকে গীত গাই গাই বাহিৰলৈ ওলাই আহি জৈতুন পৰ্ব্বতলৈ গ'ল। 27তাতে যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, " তোমালোক সকলোৱে
মোৰ কাৰণে বিঘিনি পাবা; কিয়নো এনে লিখা আছে যে,

"মই মেৰ ৰখীয়াক আঘাত কৰিম,

তাতে মেৰবোৰ সিচঁৰতি হৈ যাব।"[2]

28কিন্তু মোৰ উত্থানৰ পাছত মই তোমালোকৰ আগে আগে গালীললৈ যাম। 29তেতিয়া পিতৰে যীচুক ক'লে, "যদিও সকলোৱে বিঘিনি পায়,
তথাপি মই নাপাম।" 30তেতিয়া যীচুৱে তেওঁক ক'লে, "মই তোমাক স্বৰূপকৈ কওঁ, আজি এই ৰাতি কুকুৰাই দুবাৰ ডাক দিয়াৰ আগেয়ে, তুমি

মোক তিনি বাৰ অস্বীকাৰ কৰিবা।" 31কিন্তু পিতৰে অতি দৃঢ়কৈ ক’লে, "যদি আপোনাৰ লগত মই মৰিবও লাগে, তথাপিও আপোনাক অস্বীকাৰ নকৰিম।" এইদৰে সকলোৱে প্ৰতীজ্ঞা কৰি ক'লে।

গেৎচিমানী বাৰীত যীচুৰ আন্তৰিক যাতনা

32পাছত তেওঁলোকে গেৎচিমানী নামৰ এখন ঠাইত আহি, যীচুৱে নিজৰ শিষ্য সকলক ক’লে, "মই প্ৰাৰ্থনা কৰি অহালৈকে তোমালোক ইয়াতে বহি থাকা।" 33পাছত তেওঁ পিতৰ, যাকোব আৰু যোহনক নিজৰ লগত নিলে আৰু তেওঁ অতিশয় চমৎকৃত আৰু ব্যাকুল হ’ব ধৰিলে। 34তাতে তেওঁলোকক ক’লে, "মোৰ প্ৰাণ মৰণৰ তুল্য শোকাতুৰ হৈছে; তোমালোকে ইয়াতে থাকি পৰ দিয়া।" 35পাছত তেওঁ অলপ আগুৱাই গৈ, মাটিত পৰি, যদি হ’ব পাৰে, তেন্তে সেই দুঃসময় তেওঁৰ পৰা দুৰ হ’বলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি ক’লে, 36"আব্বা, পিতৃ, সকলো তোমাৰ সাধ্য; মোৰ পৰা এই পান-পাত্ৰ[3] দুৰ কৰা; কিন্তু মোৰ ইচ্ছা নহয়, তোমাৰ ইচ্ছাৰে।"

37পাছত তেওঁ আহি, তিনি জন শিষ্যকো টোপনিয়াই থকা দেখি, পিতৰক ক’লে, "হে, চিমোন, তুমিও টোপনি গ’লা নে? 38এঘণ্টাও পৰ দি থাকিব নোৱাৰিলা নে? পৰীক্ষাত যেন নপৰা, এই কাৰণে তোমালোকে পৰ দি প্ৰাৰ্থনা কৰা; আত্মা ইচ্ছুক কিন্তু শৰীৰ দুৰ্ব্বল।" 39তেতিয়া তেওঁ আকৌ আতৰি গৈ, একে কথাকে কৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে।

40পাছত আকৌ আহি, তেওঁলোকক টোপনিত থকা পালে; কিয়নো তেওঁলোকৰ চকু টোপনিয়ে জাপ খুৱাই নিছিল আৰু সেই সময়ত তেওঁক কি উত্তৰ দিব লাগিছিল, সেই বিষয়ে তেওঁলোকে নাজানিলে। 41পাছত তৃতীয় বাৰ আহি, তেওঁ তেওঁলোকক ক’লে, "তোমালোকে এতিয়াও টোপনিয়াই আছা আৰু বিশ্ৰাম কৰিছা। হ'ব! সেই সময় আহিল; চোৱা, মানুহৰ পুত্ৰক পাপীৰ হাতত শোধাই দিয়া হৈছে। 42উঠা, আমি এতিয়া যাব লাগে; চোৱা, মোক শোধাই দিয়া জন ওচৰ পালেহি।"

শত্ৰুৰ হাতত সমৰ্পিত হোৱা

43তেতিয়া যীচুৱে এই কথা কৈ থাকোতেই, বাৰ জনৰ মাজৰ যিহুদা আৰু তেওঁৰে সৈতে, প্ৰধান পুৰোহিত, অধ্যাপক আৰু পৰিচাৰক সকলৰ লগত তৰোৱাল আৰু টাঙোন লৈ থকা মানুহৰ এটা দল ওচৰ চাপি আহিল। 44তেওঁক শোধাই দিয়া জনে সেই লোক সকলক এই সংকেত দিছিল যে, "মই যি জনক চুমা খাম, তেৱেঁই সেই জন; তেওঁকেই আবদ্ধ কৰি সাৱধানে তেওঁক লৈ যাবা।" 45পাছত তেওঁ যীচুৰ ওচৰলৈ গৈ কলে "ৰব্বি" আৰু তেওঁক চুমা খালে। 46তেতিয়া তেওঁলোকে যীচুৰ গাত হাত দি তেওঁক আবদ্ধ কৰিলে।

47তাতে তেওঁৰ ওচৰত থিয় হৈ লোক সকলৰ মাজৰ এজনে তৰোৱাল উলিয়াই মহা-পুৰোহিতৰ এজন দাসক ঘাপ মাৰি, তেওঁৰ কাণ এখন কাটি পেলালে। 48তেতিয়া যীচুৱে মাত লগাই তেওঁলোকক ক’লে, "তোমালোকে তৰোৱাল আৰু টাঙোন লৈ ডকাইতক ধৰাৰ নিচিনাকৈ মোক ধৰিবলৈ ওলাই আহিছা নে? 49যেতিয়া মই তোমালোকৰ সৈতে আছিলো আৰু ধৰ্ম্ম-ধামত নিতৌ উপদেশ দিছিলো, তেতিয়া তোমালোকে মোক নধৰিলা; কিন্তু সেই সকলোবোৰ শাস্ত্ৰীয় বচন সিদ্ধ হোৱাৰ বাবে ঘটিল।" 50পাছত যীচুৰ সৈতে থকা সকলোৱে তেওঁক ত্যাগ কৰিলে আৰু পলাল।

51তেতিয়া কোনো এজন ডেকাই উদং গাত শণ সুতাৰ মিহি কাপোৰ এখন লৈ, যীচুৰ পাছে পাছে গৈছিল; তেতিয়া তেওঁলোকে তাক আবদ্ধ কৰিলে; 52কিন্তু সি কাপোৰ খন এৰি উলঙ্গ হৈ পলাই গ’ল।

মহা-সভাৰ আগত যীচুৰ সোধ-বিচাৰ

53পাছত তেওঁলোকে যীচুক মহা পুৰোহিতৰ ওচৰলৈ লৈ গ’ল। তেতিয়া সকলো প্ৰধান পুৰোহিত, পৰিচাৰক আৰু অধ্যাপক সকল তেওঁৰ লগত আহি গোট খালে। 54আৰু তেতিয়াই পিতৰে আতৰে আতৰে যীচুৰ পাছে পাছে মহা-পুৰোহিতৰ চোতালৰ ভিতৰলৈকে সোমাল। তাতে নিজকে উম দিবলৈ পহৰা দি থকা লোক সকলৰ মাজত বহি, জুই পুৱাই আছিল।

55তেতিয়া প্ৰধান পুৰোহিত সকল আৰু গোটেই মহা-সভাই যীচুক বধ কৰিবলৈ তেওঁৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষ্য বিচাৰিলে; কিন্তু তেওঁলোকে একো নাপালে। 56কিয়নো অনেকে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে মিছা সাক্ষ্য দিলে তথাপিও তেওঁলোকৰ সাক্ষ্য নিমিলিল।

57পাছত কেইজনমানে উঠি, তেওঁৰ বিৰুদ্ধে মিছা সাক্ষ্য দি ক’লে, 58"হাতে সজা এই মন্দিৰ মই নষ্ট কৰি, তিন দিনৰ ভিতৰত হাতে নকৰা আন এটা সাজিম।"[4] আমি তেওঁক এনে কথা কোৱা শুনিলোঁ! 59কিন্তু ইয়াতো তেওঁলোকৰ সাক্ষ্য নিমিলিল।

60তেতিয়া মহা-পুৰোহিতে মাজত থিয় হৈ, যীচুক সুধিলে, বোলে, "তোমাৰ একো উত্তৰ নাই নে? তোমাৰ অহিতে এওঁলোকেনো কি সাক্ষ্য দিছে?" 61কিন্তু তেওঁ একো উত্তৰ নিদি, নিজমে থাকিল। আকৌ মহা-পুৰোহিতে তেওঁক সুধিলে, "তুমি পৰম ধন্য জনৰ পুত্ৰ খ্ৰীষ্ট হয় নে?"
62তেতিয়া যীচুৱে ক’লে, "মই হওঁ,

আৰু তোমালোকে মানুহৰ পুত্ৰক

পৰাক্ৰমৰ[5] সোঁহাতে বহি থকা

আৰু আকাশত মেঘেৰে অহা দেখিবা।"

63তেতিয়া মহা-পুৰোহিতে নিজৰ চোলা ফালি ক’লে, "সাক্ষীত আমাৰ কি প্ৰয়োজন আছে? 64তোমালোকে ঈশ্বৰ-নিন্দা শুনিলা; তোমালোকে এতিয়া কি সিদ্ধান্ত লৈছা?" তাতে সকলোৱে তেওঁক প্ৰাণদণ্ডৰ যোগ্য বুলি দোষী কৰিলে। 65পাছত কোনো কোনোৱে তেওঁৰ গাত থুই পেলাবলৈ ধৰিলে আৰু তেওঁৰ মুখ ঢাকি, তেওঁক ভুকুৱাই ক’লে, "ভাবোক্তি প্ৰচাৰ কৰোতা!" আৰু সেনাপতি সকলে তেওঁক লৈ গৈ প্ৰহাৰ কৰিলে।

পিতৰে যীচুক অস্বীকাৰ কৰা

66তেতিয়া পিতৰ তলৰ চোতালত থাকোঁতে মহা-পুৰোহিতৰ বনকৰা ছোৱালী এজনী তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল, 67আৰু পিতৰক জুই পুৱাই থকা দেখা পাই তেওঁলৈ চাই ক’লে, "তুমিও সেই নাচৰতীয়া যীচুৰ লগত আছিলা।" 68কিন্তু তেওঁ এই বিষয়টো অস্বীকাৰ কৰি ক’লে, "তুমি যি কৈছা সেই বিষয়ে মই নাজানো আৰু বুজিও পোৱা নাই।" তেতিয়া তেওঁ বাট-চ’ৰালৈ ওলাই গ'ল আৰু কুকুৰাই ডাক দিলে।

69কিন্তু সেই বেটীয়ে তেওঁক তাতে দেখি, ওচৰত থিয় দি থকা সকলক পুনৰ ক’বলৈ ধৰিলে, "এই লোক জন সিহঁতৰ মাজৰ এজন!" 70কিন্তু তেওঁ আকৌ অস্বীকাৰ কৰিলে। অলপ সময়ৰ পাছত সেই ঠাইত থিয় হৈ থকা লোক সকলে পিতৰক ক’লে, "তুমি অৱশ্যে সিহতৰ মাজৰ এজন কিয়নো তুমিও গালীলীয়া মানুহ।"

71কিন্তু তেওঁ শাও দিলে আৰু শপত খাই ক’লে, "তোমালোকে যি জন মানুহৰ কথা কৈ আছা, সেই জন মানুহক মই চিনিয়ে নাপাও।" 72তেতিয়া কুকুৰাই দ্বিতীয়বাৰ ডাক দিলে। তেতিয়া যীচুৱে কোৱা কথা পিতৰৰ মনত পৰিল "কুকুৰাই দুবাৰ ডাক দিয়াৰ আগেয়ে মোক তিনি বাৰ অস্বীকাৰ কৰিবা।" তাতে তেওঁ দুখত ভাগি পৰিল আৰু কান্দিব ধৰিলে।[6]

14:22 [1]
14:27 [2]
14:36 [3]
14:58 [4]
14:62 [5]
14:72 [6]

১৪ অধ্যায় 15

পীলাতৰ আগত যীচুৰ সোধ-বিচাৰ, তেওঁৰ প্ৰাণদণ্ডৰ আজ্ঞা

1পাছত ৰাতিপুৱা প্ৰধান পুৰোহিত, পৰিচাৰক আৰু অধ্যাপক সকলৰ সৈতে গোটেই মহা-সভাই মন্ত্ৰণা কৰিলে। তেতিয়া তেখেত সকলে যীচুক বান্ধিলে আৰু পীলাতৰ হাতত শোধাই দিলে। 2তেতিয়া পীলাতে তেওঁক সুধিলে, "তুমি ইহুদী সকলৰ ৰজা হয় নে?" তাতে তেওঁ উত্তৰ দি ক’লে, "তুমিয়েই কৈছা।" 3এনেতে প্ৰধান পুৰোহিত সকলে তেওঁক বহুত অপবাদ দিলে।

4তেতিয়া পীলাতে আকৌ তেওঁক সুধিলে, "তুমি একো উত্তৰ নিদিয়া নে? চোৱা, এওঁলোকে তোমাৰ বিৰুদ্ধে কিমান অপবাদ দিছে!" 5কিন্তু যীচুৱে কোনো দিঘলীয়া উত্তৰ নিদিলে আৰু তাতে তেওঁ বিস্ময় মানিলে।

6সেই পৰ্ব্বৰ সময়ত মানুহবোৰে বিচাৰিলে যি কোনো এজন বন্দীক পীলাতে মুকলি কৰি দিয়ে। 7সেই সময়ত বিদ্ৰোহী লোক সকলৰ সৈতে কাৰাগাৰত, কিছুমান হত্যাকাৰীৰ লগত প্ৰতিষ্ঠিত ব্যৱস্থাৰ বিৰুদ্ধে যোৱা ৰাজদ্ৰোহী এজন আছিল; তেওঁৰ নাম আছিল বাৰাব্বা। 8তেতিয়া লোক সকল পীলাতৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু আগতে কৰি অহা নিয়ম অনুসৰি কৰিবলৈ তেওঁক অনুৰোধ কৰিলে।

9পীলাতে তেওঁলোকক উত্তৰ দি ক'লে, "তোমালোকৰ বাবে মই ইহুদী সকলৰ ৰজাক যেন মুকলি কৰোঁ, তোমালোকে এনে ইচ্ছা কৰা নে?"
10কিয়নো তেওঁ জানিছিল যে প্ৰধান পুৰোহিত সকলে ইৰ্ষা কৰি যীচুক তেওঁৰ ওচৰত শোধাই দিছিল। 11কিন্তু প্ৰধান পুৰোহিত সকলে যীচুৰ
সলনি বাৰাব্বাক মুকলি কৰিবৰ বাবে দাবী কৰিবলৈ লোক সকলক উচটালে।

12পাছত পীলাতে আকৌ উত্তৰ দি তেওঁলোকক সুধিলে, "তেনেহলে তোমালোকে যি জনক ইহুদী সকলৰ ৰজা বুলি কোৱা তেওঁক মই কি
কৰিম?" 13তেতিয়া তেওঁলোকে আকৌ আটাহ পাৰি ক'লে, "তাক ক্ৰুচত দিয়ক।"

14তেতিয়া পীলাতে তেওঁলোকক সুধিলে, "কিন্তু তেওঁনো কি দোষ কৰিলে?" তাতে তেওঁলোকে অধিককৈ আটাহ পাৰি ক'লে, "তাক ক্ৰুচত
দিয়ক।" 15তেতিয়া পীলাতে লোক সকলক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ তেওঁলোকলৈ বাৰাব্বাক মুকলি কৰি দিলে আৰু যীচুক চাবুকেৰে কোবোৱাই, ক্ৰুচত
দিবলৈ শোধাই দিলে।

যীচুক ক্ৰুচত দিয়া

16তেতিয়া সেনাবোৰে চোতাললৈ অৰ্থাৎ প্ৰিটৰিয়মৰ ভিতৰলৈ তেওঁক লৈ গ'ল, আৰু গোটেই সৈন্য দলক মাতি গোট খুৱালে।

17পাছত তেওঁলোকে যীচুক উজ্জ্বল বৰণীয়া কাপোৰ পিন্ধালে, আৰু কাঁইটৰ কিৰীটি সাজি মুৰত পিন্ধাই দিলে; 18মানুহবোৰে তেওঁক নমস্কাৰ
জনাই কলে "হে ইহুদী সকলৰ ৰজা, জয় হওঁক!"

19তেতিয়া নলেৰে তেওঁৰ মুৰত কোবালে আৰু থুই পেলালে। তাৰ পাছত তেওঁৰ আগত আঁঠুকাঢ়ি শ্ৰদ্ধা জনালে। 20এইদৰে তেওঁক ঠাট্টা-বিদ্ৰূপ
কৰি উঠি, সেই উজ্জ্বল বৰণীয়া কাপোৰ সোলোকাই তেওঁৰ নিজৰ কাপোৰ পিন্ধালে আৰু তেওঁক ক্ৰুচত দিবৰ বাবে বাহিৰলৈ লৈ গ'ল। 21সেই
সময়ত মানুহবোৰে কুৰীণীয়া দেশৰ পৰা অহা চিমোন নামৰ (এই জন আলেকজেন্দাৰ আৰু ৰুফৰ বাপেক) লোক এজনক জবৰদস্তিৰে যীচুৰ
ক্ৰুচটো কঢ়িয়াই নিবলৈ ধৰি আনিলে।

22এইদৰে সৈন্য সকলে গলগথা বুলি কোৱা ঠাই খনলৈ যীচুক লৈ আহিল; (এই নামৰ অৰ্থ 'মুৰৰ লাওখোলা')। 23তাতে তেওঁলোকে যীচুক
গন্ধৰসেৰে মিহলি হোৱা দ্ৰাক্ষাৰস যাচিলে কিন্তু তেওঁ তাক গ্ৰহণ নকৰিলে। 24পাছত তেওঁক ক্ৰুচত দি উঠি, তেওঁৰ কাপোৰৰ কোনে কি পাব,
সেয়ে নিশ্চয় কৰিবলৈ, তেওঁলোকে চিঠি খেলি সেই কাপোৰ ভগাই ল'লে।

25তেতিয়া ন মান বজাত তেওঁলোকে যীচুক ক্ৰুচত দিলে। 26আৰু "ইহুদী সকলৰ ৰজা।" এই বুলি তেওঁৰ অপৰাধৰ জাননী ওপৰত লিখিলে।
27তেওঁৰ লগত আন দুজন ডকাইতৰ সোঁফালে এজনক আৰু বাওঁফালে আন এজনক, এনেদৰে ক্ৰুচত দিলে। 28[1] 29পাছত অহা-যোৱা কৰা
বাটৰুৱা সকলে মুৰ জোকাৰি নিন্দা কৰি কবলৈ ধৰিলে, "হেৰৌ মন্দিৰ নষ্ট কৰোঁতা আৰু তিনি দিনৰ ভিতৰত সাজোঁতা, 30নিজকে ৰক্ষা কৰ
আৰু ক্ৰুচৰ পৰা নাম" ।

31সেইদৰে প্ৰধান পুৰোহিত সকলে অধ্যাপক সকলৰ সৈতে ঠাট্টা-বিদ্ৰূপ কৰি পৰস্পৰৰ মাজত ক'লে, "সি আন লোকক ৰক্ষা কৰিছিল কিন্তু
নিজকেই ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে। 32হে খ্ৰীষ্ট, ইস্ৰায়েলৰ ৰজা, এতিয়াই ক্ৰুচৰ পৰা নামি আহা; তাতে আমি যেন দেখা পাওঁ আৰু বিশ্বাস কৰোঁ।"
তেতিয়া যি দুজনক তেওঁৰ লগত ক্ৰুচত দিয়া হ'ল, সেই দুজনেও তেওঁক নিন্দা কৰিলে।

33পাছত বাৰ মান বজাৰ পৰা তিনি বজালৈকে গোটেই দেশ আন্ধাৰ হ'ল। 34আৰু ঠিক তিনি বজাৰ সময়ত যীচুৱে বৰ মাতেৰে ৰিঙিয়াই ক'লে,
"এলোই, এলোই, লামা চবক্তানী?" অৰ্থাৎ "হে মোৰ ঈশ্বৰ, হে মোৰ ঈশ্বৰ, কি কাৰণত মোক তুমি পৰিত্যাগ কৰিলা?"[2] 35তেতিয়া ওচৰত থিয়
দি থকা লোক সকলৰ মাজৰ কোনো কোনোৱে ইয়াকে শুনি ক'লে, "চোৱা, ই এলিয়াক মাতিছে।" 36তাতে কোনো এজনে বেগাই গৈ, স্পঞ্জ
এটা চিৰকাৰে পুৰ কৰি, তাক নলৰ আগত লগাই তেওঁক পান কৰিবলৈ দি ক'লে, "ৰ'বা, এলিয়াই ইয়াক নমাই দিবলৈ আহে নে নাহে, তাকে
আমি চাওঁ আহা।" 37তেতিয়া যীচুৱে বৰকৈ আটাহ পাৰি, প্ৰাণত্যাগ কৰিলে। 38তাতে মন্দিৰৰ আঁৰ কাপোৰ খন ওপৰৰ পৰা তললৈকে ফালি
দুভাগ হ'ল।

39তেওঁ এইদৰে প্ৰাণত্যাগ কৰা দেখি, তেওঁৰ ওচৰতে থিয় দি থকা এশৰ সেনাপতিয়ে ক'লে, "সচাকৈ এই মানুহ জন ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ আছিল।"
40সেই সময়ত বহু মহিলাই আতৰৰ পৰা চাই আছিল। তেওঁলোকৰ ভিতৰত মগদলীনী মৰিয়ম, সৰু যাকোব আৰু যোচিৰ মাক মৰিয়ম আৰু
চালোমীও আছিল । 41যীচু যেতিয়া গালীলত আছিল, তেতিয়া এই মহিলা সকলে তেওঁৰ পাছে পাছে গৈ তেওঁক সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিছিল। ইয়াৰ
ওপৰিও বহু মহিলা তেওঁৰ লগত যিৰূচালেমলৈ আহিছিল।

যীচুক মৈদাম দিয়া

42এই দিনটো আছিল আয়োজন দিন; বিশ্ৰাম দিনৰ আগদিনা। সেয়েহে তেতিয়া আবেলি ওচৰ চাপি অহাত, 43আৰিমথিয়াৰ যোচেফ সেই
ঠাইলৈ আহিল। তেওঁ পৰিষদ মণ্ডলীৰ এজন সন্মানীয় সদস্য আছিল। তেওঁ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যলৈ অপেক্ষা কৰি আছিল। তেওঁ সাহসেৰে পীলাতৰ

ওচৰলৈ গ'ল আৰু যীচুৰ দেহ বিচাৰিলে। **44**ইতিমধ্যে পীলাতে যীচুৰ মৃত্যু হোৱা বুলি জানিবলৈ পোৱাত, পীলাত আচৰিত হ'ল; তেওঁ এশৰ সেনাপতিক মাতি আনিলে আৰু যীচুৰ মৃত্যুৰ বিষয়ে সুধিলে।

45যেতিয়া তেওঁ এশৰ সেনাপতিৰ পৰা যীচুৰ মৃত্যু জানিলে, তেতিয়া তেওঁ যোচেফক যীচুৰ দেহটো নিবলৈ অনুমতি প্ৰদান কৰিলে। **46**যোচেফে শণ সুতাৰ কাপোৰ লগত লৈ আহিছিল। তেওঁ যীচুক ক্ৰুচৰ পৰা নমালে আৰু লগত অনা শণ সুতাৰ কাপোৰেৰে মেৰিয়াই শিল খান্দি উলিওৱা মৈদাম এটাত শুৱাই থলে। তাৰ পাছত এচটা ডাঙৰ শিল বগৰাই আনি মৈদামৰ প্ৰৱেশ দ্বাৰ বন্ধ কৰি দিলে। **47**মগ্দলীনী মৰিয়ম আৰু যোচিৰ মাক মৰিয়মে যীচুক মৈদাম দিয়া ঠাইটো দেখা পালে।

15:28 [1]
15:34 [2]

১৪ অধ্যায় 16

1তাৰ পাছত বিশ্ৰাম-বাৰ শেষ হোৱাত, মগ্দলীনী মৰিয়ম, যাকোবৰ মাতৃ মৰিয়ম আৰু চালোমীয়ে আহি যীচুৰ গাত সানিবলৈ সুগন্ধি দ্ৰব্য কিনিলে। **2**আৰু সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনা অতি ৰাতিপুৱা, সুৰ্য্য উদয় হওঁতেই, তেওঁলোকে মৈদামলৈ গ'ল।

3তেওঁলোকে নিজৰ মাজত কোৱাকুই কৰি কলে, "মৈদামৰ প্ৰৱেশ দ্বাৰত থকা শিলটো কোনে আমাৰ বাবে বগৰাই দিব?" **4**কিয়নো সেই শিলচতা অতি ডাঙৰ আছিল; এনেতে চকু তুলি চাওঁতে তেওঁলোকে দেখিলে যে, শিলচটা বগৰাই থোৱা আছে।

5তেওঁলোকে তেতিয়া মৈদামৰ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল আৰু বগা কাপোৰ পিন্ধা ডেকা এজনক সোঁফালে বহি থকা দেখিলে, তাতে তেওঁলোক অতি আচৰিত হ'ল। **6**কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে ভয় নকৰিবা; তোমালোকে ক্ৰুচত হত হোৱা নাচৰতীয়া যীচুক বিচাৰিছা; তেওঁ উঠিল! তেওঁ ইয়াত নাই; চোৱা, এয়ে তেওঁক শুৱাই থোৱা ঠাই। **7**কিন্তু তোমালোকে গৈ, তেওঁৰ শিষ্য সকলক আৰু পিতৰক কোৱাগৈ যে 'তেওঁ তোমালোকৰ আগেয়ে গালীললৈ যাব আৰু তাতে তেওঁ যেনেকৈ তোমালোকক কৈছিল, তেনেকৈ তোমালোকে তেওঁক দেখা পাবা।"

8তেতিয়া তেওঁলোকে মৈদামৰ পৰা ওলাই পলাল; কিয়নো সেই সময়ত তেওঁলোক কম্পন আৰু বিস্ময়ত আছিল; তেওঁলোকে কোনো ব্যক্তিক নক'লে কিয়নো তেওঁলোকে অতি ভয় খাইছিল।

যীচুৰ পুনৰুত্থান

শিষ্য সকলক দৰ্শন দিয়া, আৰু শেষ আজ্ঞা

9সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনৰ ৰাতিপুৱা, যীচু পুনৰুত্থিত হোৱাৰ পাছত; যি গৰাকীৰ পৰা তেওঁ সাতোটা ভুত খেদাইছিল, সেই মগ্দলীনী মৰিয়মক তেওঁ প্ৰথমতে দেখা দিলে। **10**তেতিয়া তেওঁ গৈ শোক আৰু ক্ৰন্দন কৰি থকা যীচুৰ পুৰ্ব্বৰ সঙ্গী সকলক বাৰ্ত্তা দিলে; **11**তেতিয়া তেওঁলোকে যীচু যে জীৱিত আৰু মগ্দলীনী মৰিয়মক যে দৰ্শন দিলে সেই কথা শুনিলে কিন্তু অবিশ্বাস কৰিলে।

12এই সকলো ঘটনা ঘটাৰ পাছত, যীচুৱে অন্য দুজন লোকক গাঁৱলৈ যাত্ৰা কৰি থাকোতে তেওঁ অন্য ৰূপ ধৰি, তেওঁলোকক দেখা দিলে।
13তাতে তেওঁলোকে গৈ অন্য শিষ্য সকলক সম্বাদ দিলে; কিন্তু তেওঁলোকে সেই কথা বিশ্বাস নকৰিলে।

14পাছত এঘাৰ জনে ভোজনত বহি থাকোঁতে, যীচুৱে তেওঁলোকক দেখা দিলে আৰু তেওঁৰ উত্থানৰ পাছত, তেওঁক দেখা পোৱা সকলক বিশ্বাস নকৰাৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ অবিশ্বাস আৰু কঠিন মনক গৰিহণা কৰিলে। **15**আৰু যীচুৱে তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে জগতৰ সকলো ঠাইলৈ গৈ সমুদায় সৃষ্টিৰ আগত শুভবাৰ্ত্তা প্ৰচাৰ কৰা। **16**তাতে যি জনে বিশ্বাস কৰি বাপ্তাইজিত হয়, তেওঁ পৰিত্ৰাণ পাব কিন্তু যি জনে অবিশ্বাস কৰে, তেওঁক দণ্ডাজ্ঞা কৰা হ'ব।

17এইবোৰ চিন বিশ্বাস কৰা সকলৰ অনুগামী হ'ব। তেওঁলোকে মোৰ নামেৰে ভুত খেদাব, নতুন নতুন ভাষাৰে কথা ক'ব; সাপক হাতেৰে তুলি ল'ব; **18**আৰু প্ৰাণ-নাশক কোনো বস্তু পান কৰিলেও তেওঁলোকৰ একো হানি নহব আৰু নৰিয়াৰ গাত হাত দি, তেওঁলোকক সুস্থ কৰিব।"

19এইদৰে তেওঁলোকৰ সৈতে কথা হোৱাৰ পাছত প্ৰভু যীচুক স্বৰ্গলৈ নিয়া হ'ল আৰু তেওঁ ঈশ্বৰৰ সোঁহাতে বহিল। **20**পাছত তেওঁলোকে ওলাই গৈ, সকলো ঠাইতে ঘোষণা কৰিব ধৰিলে; আৰু প্ৰভুৱে লগে লগে কাৰ্য কৰি সেই অনুগামী চিনৰ দ্বাৰাই বাক্য সপ্ৰমাণ কৰিলে। আমেন।

অবদানকাৰী

Assamese Unlocked Literal Bible অবদানকাৰী

Ajit Kumar Singha
Antoney Raj
Basanta Kumar Sarma
Cdr. Thomas Mathew
Dr. Bobby Chellappan
Hinal Prakash
Jobby Prasannan
Jumi Devi
Kanika Dhar
Kavita Bora
Merlyn Easa
Numali Tara
Rev. Tarun Singha
Rinu John
Sangeet Momin
Shojo John
Door43 World Missions Community

Tischendorf Greek New Testament 8th edition অবদানকাৰী

eBible.org
Clint Yale
Dr. Maurice A. Robinson
Ulrik Sandborg-Petersen
Door43 World Missions Community